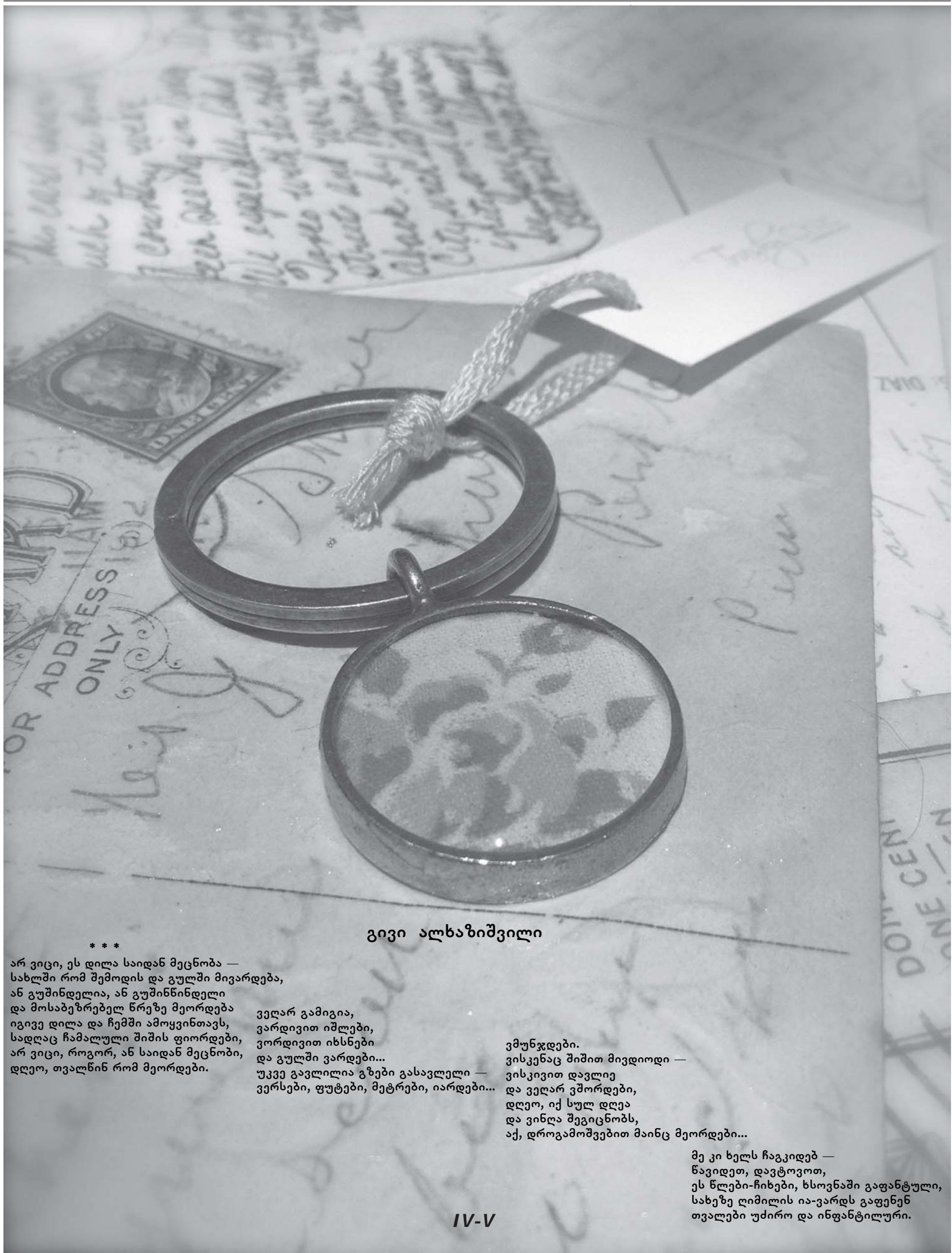

ლიტერატურული განცემი

№78 6 - 19 ივლისი 2012

გამოშენის მრ პვირაში ერთხელ, აარასპერბიტ

ფასი 50 თეთრი

გივი ალხაზიშვილი

* * *

არ ვიცი, ეს დილა საიდან მეცნობა —
სახლში რომ შემოდის და გულში მივარდება,
ან გუშინდელია, ან გუშინნინდელი
და მოსაბეზრებელ წრეზე მეორდება
იგივე დილა და ჩემში ამოყვინთავს,
სადღაც ჩამალული შიშის ფიორდები,
არ ვიცი, როგორ, ან საიდან მეცნობი,
დღეო, თვალწინ რომ მეორდები.

ვეღარ გამიგია,
ვარდივით იშლები,
ვორდივით ისნები
და გულში ვარდები...
უკვე გავლილია გზები გასავლელი —
ვერსები, ფუტები, მეტრები, იარდები...

ვმუნჯდები.
ვისკენაც შიშით მივდიოდი —
ვისკივით დავლიე
და ვეღარ ვშორდები,
დღეო, იქ სულ დღეა
და ვინდა შეგიცნობს,
აქ, დროგამოშვებით მაინც მეორდები...

მე კი ხელს ჩაგკიდებ —
ნავიდეთ, დავტოვოთ,
ეს წლები-ჩიხები, ხსოვნაში გაფანტული,
სახეზე ღიმილის ია-ვარდს გაფენენ
თვალები უძირო და ინფანტილური.

გივი ალხაზიშვილი

მონატონებისთვის

თოთქოს, საცაა კარს შემოაღებ
და ღიმილან მზერას შეავლებ
ყველას,
ვინც დაგხვდა,
ან ვინც გზაშია —
ვისაც უცნობი დრო შეალიე...

სიტყვა ინახავს გულის სინათლეს,
თვალები სიტყვით გაპრწყინდებიან
და კარსმომდგარი საღამოების
მოლოდინები აღარ მწყინდება.

ისინი ჩემში სიტყვებს ართავენ
და უცნობ ზღვართან დაფრენს ფარტენა,
ნიშნად იმისა, რომ ეს სიცოცხლე
გაყურსულია და ფარატინა.

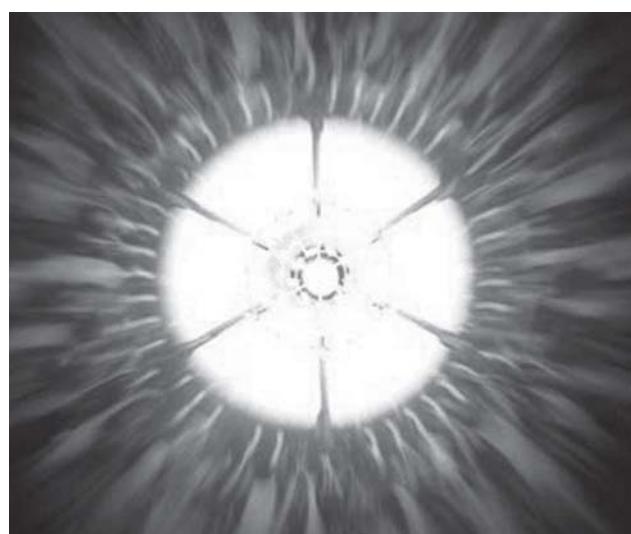
აპა, საცაა კარს შემოაღებ
და მკლავებს ისე გამლი ჩელტებად,
რომ ეს სამყარო წამით ისვენებს
და შენს ცისხელა გულში ჩერდება...

აქვე ხარ, მაგრამ, მაინც არა ხარ,
ჩემთან ხარ, მაინც ვრჩები უშენოდ,
შენი სამორი დავიახლოვე,
იქნებ ერთმანეთს რამე ვუშველოთ.
უნდა ჩავიკრა გულში ეს წატვრა
და ობოლივით უნდა ვიშვილო.

შავის გალობის თანხლებით...
(ვრცელი წუთი)

შენია სიტყვა,
ის სულს მოწყდა,
არც უფიქრია სიტყვად ყოფნა და გაერიდა
მოყურადებულ ლია ფანჯრებს,
საეჭვო სუნთქვას,
ისევ შეხს გულში დაიმარცვლა და გაირინდა.

აქ იყო ვიღაც,
მას მდინარის სხეული ჰქონდა,
ის მოგეხვია
და ექებდა შენში კალაპოტს,
ისე მდეროდა ბაღში შაშვი, არც კი იცოდა,
თითქოს აქამდე
არასოდეს არ ეგალობოს.

შენ ბედნიერი
და შემერთალი მისდევდი ტალდას,
შენი თვალები ზურმუხტია,
ცამ რომ გალუმპა,
გიყვარს მდინარის მკლავები და მშიერი კოცნა
და შეთვალული ლოყა გიჩანს,
როგორც ალუბალს.

რიგითი დრო
„ლამპარია ჩემი ფეხისთვის სიტყვა შენი
და სინათლე — ჩემი ბილიკისათვის“. (ფს. 118, 105;)

შევცდი, ჩემსავე ნანგრევში რომ გამომეღვიძა,
ნამოვიზეზე, ნამოვირიფე კიდურები
და აღარ მახსოვს, მერამდენედ...
ხმა დამეგარდა
და ჩემს სათემელს თვალები ამბობს.

შენ კი უძილო,
ეულ ჩიტივით ზი სახურავზე
და უდაბნოს ვერხვის ხმას უსმენ.

ხელის აქნევას ხომ არ უცდი?!

მე აქ არ ვარ, ხელს ვერ აგიქნევ,
როცა ფრენა მოგინდება,
გამოისხამ სურვილის ფრთებს
და შენს ცაში ჩაიმალები...

შენამდე გზა — თვალს მოხუჭვა...
იქ მეგულები,
შენს არსებობას სულით ვგრძნობ და მაინც დაგეძებ...

არავითარი წაბიჯის მოცვლა,
სკლი წყვდიადში ხელის ცეცებით...
გამჭოლია სულის თვალი
და იქამდე სწვდება სიპნელეს,
სადაც გულში ჩამარხული წათელი ფეთქავს.

შეუყული ვარ ჩემს სხეულში ქელი მდგმურივით
და სანთლებად შენ სიტყვებს მინთებ.

შენ ჩემში ცხოვრობ
და მე შენით ისე სავსე ვარ,
რომ სხვაგან ვეღარ და ჩემში გეძებ...

***
საითაც გული, იქით კალამი,
ვორდის ფაილიც იქით მიიწევს
და გული, ცრემლით მოსაკალავი,
მოსაკალავია და მოკალული
და ერთი წუთით ვეღარ გივინყებ.

და მადლი, თუკი რამ შევაგროვე,
ვაგროვე მარცვალ-მარცვალ-მარცვალ და
სადაც ანთო, იქვე აქრობენ,
სადაც იყარა, შურმა განალდა..
მხოლოდ წავი მელამუნება,
ამ სიბერეში გამინაწალდა.

დიახ, ეს მე ვარ, ვინც წედან შეკრთა
და უნებლიერ ამოიოხა,
იმის სათემელად, რასაც ვერ ვამბობ,
რომ უშენობაში ისე გამომხრა,
და თვალს შემორჩა ჭრილობასავით
უკანასკნელი შენი მიმოხვრა...

***

ვრცელი პაუზის მერე
გამოხვალ და ჩაივლი
იმ მგზავრივით,
სიზმრის პაერში რომ აბიჯებს
და დაკარგულ თავს უბრუნდება.

ჯერ იმ ჩიხში ხარ,
გალავანი რომ შემოივლე
და ჩეეული თვალსაწიერი
ყულფად აქციე;

გახსენ გული და ცა გაიხსნება.

***

წყალი დავუსხი მოწყენილ ყვავილს,
დილით ფოთლებდაცქეტილი შემომეგება...

თვალები

შენ ხომ აქვე ხარ სულგანაბული
და მეშინა, რომ არ ამოქრე,
მაფორიაქებს შენი სიშორე —
მოახლოებით რომ შეამოკლე —
და ის სიტყვები, სულს რომ შთაბერავ
და გაფიქრებულ სათქმელს ამოკრებ...

იქ სათუა ჩეენი შეხვედრა,
და მეშინა, მაგრამ ვინ იცის?!
სავსე ვარ შენი წონასწორობით,
თუმცა წარსულის ჩხრეკას ვინ იწყებს?!
დროს არ ვასოვარ, თუ არ ვასოვარ,
რაღა თქმა უნდა, ვერც დამივიწყებს...

მინაზე მოჩანს ფოთლის კონტური,
ეს ანაბეჭდი არის ალიბი
იმ შემოდგომის, რომ ჩაიარა
და შემატოვა კოცნის ალები,
შენ კი წახვედი, თითქოს წახვედი
და ჩემს თვალებში დაგრჩა თვალები...

ეპსარომატი დედას

ჯერ ქალიშვილის გამომცხვარ მჭადით,
ყველით, ფოთლას ამოყვანილით,
ღვინით, სისხლში რომ სიმღერით დადის,
პრასის ფხალით და ლორთქო მწვანილით —

გამყავს იოლად ჩემი ცხოვრება,
მადლი უფლისა ყველას უმრავლოს...
სამარადისოდ მემასოვრება,
შე თვალნათელო და გულუბრალო..

და აღარ ვიცი...

ერთმანეთისგან ჩავლილ დღეებს ვეღარ ვასხვავებ,
ვსხლავ ლიმონის ბუჩქს და ფიქრებსაც მამის
სასხლავით,
ალბათ, ერთხელაც, ხერწივით ძირში გამსხლავენ,
რომ ძარღვებიდან წარმოვდინდე ძველი სისხლივით.

უნდა გავჩუმდე, ვშიშობ, ენამ ხომ არ მიყივლა
და ფიქრის თემას ვწმენდ დაორთქლილ სათვალესავით,
რომ წირმოსახვამ ნანგრევებში არ ჩამიყოლოს,
რომ არ დამეცეს ლამე, — თვალის გადამლესავი.

როგორც ყოველთვის, სიცოცხლეა ახლაც საშიში,
მაინც გადავირჩი, თუმცა ბეგრჯერ მასვეს ქეძაფი...
მე დავბრუნდები, როგორც სხივი ბინდის საშოში,
გულთამხილავი უდრობა რომ დამენაფოს.

და აღარ ვიცი, სად წავიდე, ან სად გეძებო,
რომ მოგეხსლო, მოგეხსიონ და მოგეწებო.

პაუზის შემდეგ

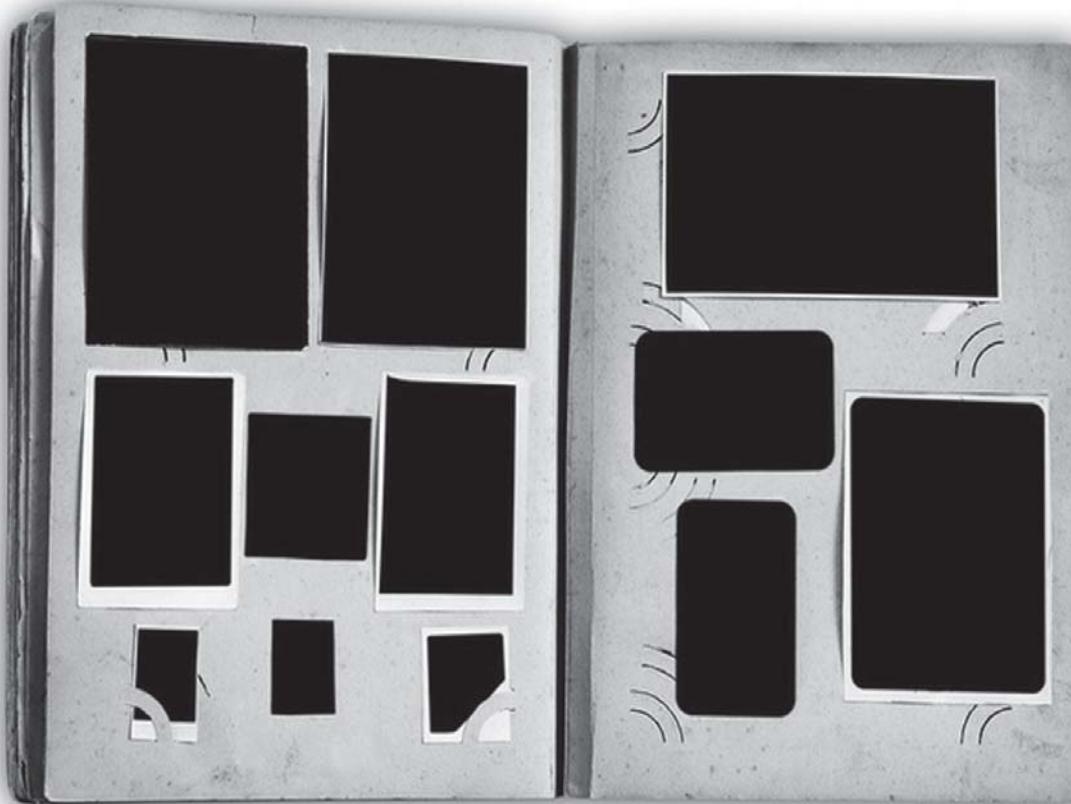
ჩემი წაცნობი მანეკენი სადღაც წასულა,
იქ აღარ დამხვედა, ბუტიკის წინ,
სადაც მელოდია კვირაობით
და ყურადღებით ისმენდა ხოლმე ჩემს აღსარებას.

არ მეგონა,
სამობლობში,
ისიც ჩეენსავით
მდგმურის სტატუსით თუ ცხოვრობდა
ან ასე სწრაფად როგორ დაბერდა,
ანდა სად გაქრა?!

დასაბამიდან დღე და ღამე აქ მიმოდის
და მაიმედებს,
რომ ამათოვის სიცოცხლე ლირდა,
რომ ფრთის წაცლად ფიქრი მეზრდება
და ჩემს ცალ ფრთას ანონასწორებს...

ნინო სადლობელაშვილი

ფოტოაღმოხი

მე ვარ პატარა ბავშვი და
გადაშლილი მაქვს
ცხოვრების ფოტოალბომი,
ფოტოებს შორის მდინარის საკინძეა,
დავხეტიალობ დღე-დამის
მუყაოებზე მარტოვა და უთავბოლოდ
სიზმრების მასპინძელი...
მე მომეჩვენა, რომ ყველა,
ვინც კი მიყვარდა, სადლაც წავიდა,
ხელები ჰაერში დამრჩა,
დავკეცე ფოტოალბომი და გადავშალე თავიდან,
მაგრამ არავინ არ ჩანს.
ჩანან მარტოლა ჩრდილები,
ფიგურები კი ამოუქრია ვიღაცას,
ცარიელ ფოსოებში ლურჯთვალა ჩიტებს სძინავთ,
და მღერის ფოტოალბომი
უცნაურ იავნანას,
ცის ტოტზე ცრემლი ბრწყინავს.
მე ვარ მოხუცი ბავშვი და
გადაშლილი მაქვს ცხოვრების ფოტოალბომი,
ალბომს ყუაზე სქელი ბალახი აცვია,
ვიღაცამ თეთრი მაქრატლით
გამოჭრა ყველა ფოტო და
ჩაერა სულ სხვა ალბომში,
ნეტა ვინ ათვალიერებს
ჩემი ცხოვრების იმ სხვა და
იმ ფერად აპლიკაციას.

ცეკვარსალი

გული სიხარულის ნაკრძალია და
შიგნით ერთადერთ ნეკერჩხალს უზრდი.
მყიფეა მისი ვარვი და
ლერნამივით ქანაობს ქარში
და ვარსკვლავებიც მის მხრებამდე
ისე შორია,
რომ მათ ცაში კი ალარა,
— მინაზე ეძებს,
მტვერში, ტალახში,
ყველგან, სადაც
თვალს ჩაყოფს და
ცხელი ცრემლის ნაპერნალი
დასცვივა.
მინა კარგად შემოვუბორცვე,
ფესვებეშ თოვლი ამოვუგე,
გვერდს რომ იცვლის —
ჰორიზონტზე გადაიხედოს.
სუსტია ჩემი ნეკერჩხალი,
მოვლა სჭირდება,
მეც მაქცია მარტომებალედ,
ზურგზე გალიმებული
ნიღაბი მოვიხდება
შიგნით რომ გამოვდივარ,
ზურგით შვილებს ვულიმი,
ისინც, თვალებით
ჩემს ღია ლილ ლორცების
ალბომში გადაკემისილი...

ცეკვა

კვრივამდე კი არ უნდა მიგეყვანე,
სადმე გზისპირას დაგესვი და
მიგეტოვებინე,
ხავსიან კუნძებში მაინც
არავის ავერეოდი,
იქნებ ფესვიც გამედგა და
შეხორცებოდი დედამინას,
და სადმე მაინც დადგებოდა
ჩემი ალავი.
კვრივამდე რატომ მიმიყვანე,
კასერზე თბილად მოგდებული,
მოლოდინისგან დახორკლილ გულზე
მრავალძარღვებად რომ გეფინა
ჩემი წითელი ბატონები,
ჩემი შიშის და სინათლის ბატონები —
ჩემი ალისფერი ფოთოლი...
რა გზაზ შეგაგდო იმ ალმართზე,
რა თვალმა ჩაგიხატა სამყაროს ფურცელში:
კვრივისკენ ელდით მიმავალი,
კასერზე ბავშვით,
რომელიც მერე სამუდამოდ,
დაუფლებული სიცოცხლის წილ —
სულ სხვა მინდორზე იყიკინებს
და სხვა ღრუბლებს შეენირება.

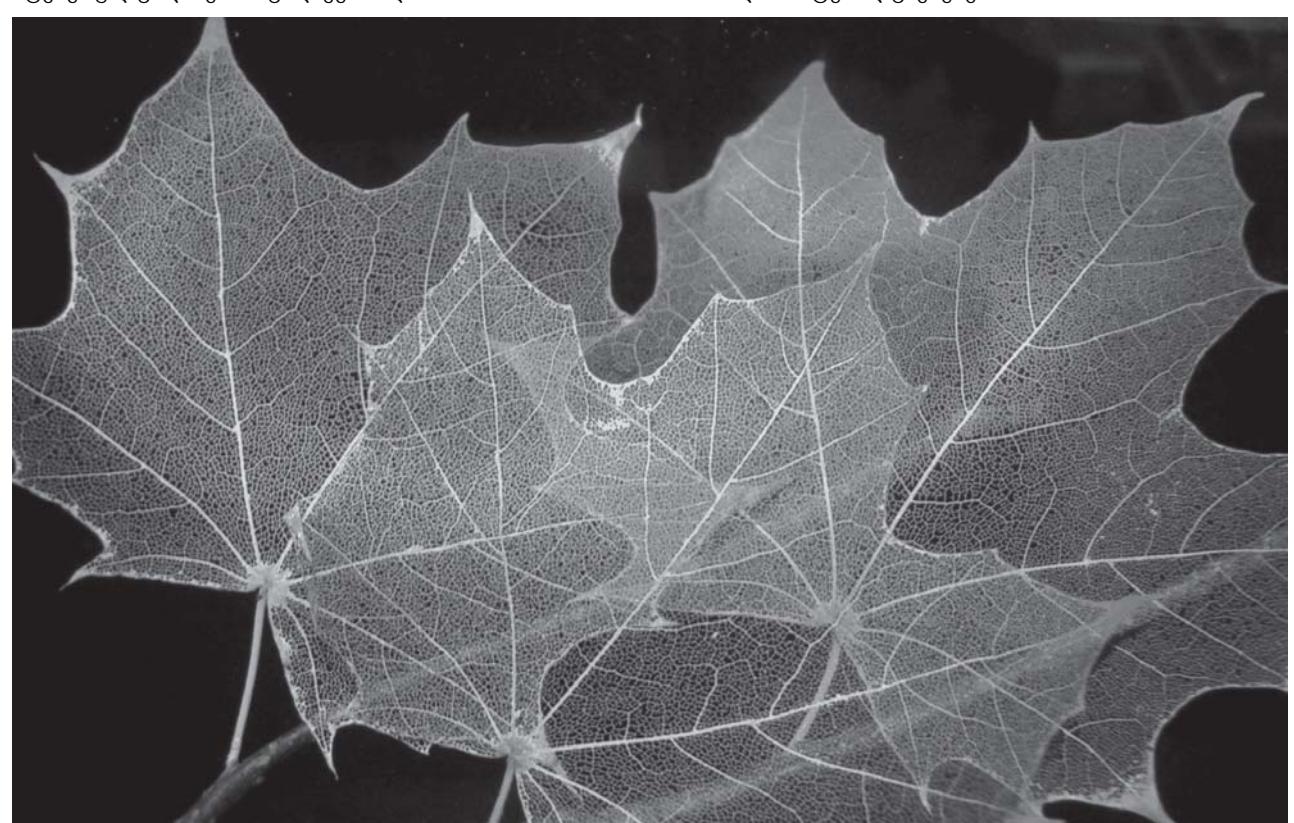
აღდგომა

ჩემი საგვიანო გაზაფხულო,
ვარდებიან-ზამბახიანო,
ჩემი მმობლიურო გაზაფხულო,
ახალო საკერებელო,
შენგანაა დედამინა
ატკიებულ გალიმებით გადაკემისილი!

კლდეებამდე ძლივსლა სწვდება
ზამთრის ცხედარს
შენი სუდარა,
და როდესაც ვარსკვლავებში ეხლართება
ძვლები — ხეები,
შენი ლაბრით ინერნცვება
ზეცის ნისკარტი,
სამყაროში
მენამული ჩრდილით დადის
ურუნტელი...
ჩემო საგვიანო გაზაფხულო,
მომთვარული ღრუბლის რძიანო,
დამიბრუნე საქართველო
— ზამთრის ცხედარი,
შენს აალებულ ყავილებში
შეაფარე მისი ტოტები,
მისი ძვლები — ზღვის მარილით
შემონახული,
დამიბრუნე საქართველო
— მკვდარი შვილი,
გახვრეტილი შუბლის ნათელი...
რადგან დიდ, საგვიანო გაზაფხული ხარ
და მარცვალიც არ იბრუნებს პირს
შენგან ცისკრის ცრემლდაუყრელი,
შენგანაა დედამინა
სიხარულის საკერებლით გადაკემისილი!..
დამიბრუნე, დამიბრუნე მკვდარი მამა
— სიყვარულის ომში გულამოჭრილი,
შენს ისცერ აპრეშუმში შეაერთე
მისი ტანი, მისი მკლავები,
შენ დაგბრალდეს მისი ელდა —
სიმარტოვის დაქუხება,
— როცა იღვიძებ,
როცა დგები და ჰაერში საკუთარ თავს
გადაეყრები...
დამიბრუნე საქართველო,
რომელიც არ ყოფილა,
და არყოფნის წეილ ტიკებში
ინახება ახალ ღვინოდ,
გელოდება, რომ
აღმოხდე ცხადი სიზმარი.

სიყვარული

ერთმანეთს შევხვდით ბალში და
განაპირო სკამი გავიყავით.
მერე ერთმანეთს მივწერეთ პირველი წერილი და
ცარიელი ფურცელი გავიყავით.
მერე მოვიდა თოვლი და
თოვლიც გავიყავით.
მერე შეგვემთხვა გაზაფხული და
გაზაფხული გავიყავით.
მერე ჩამოდგა სიჩუმე და
სიჩუმე გავიყავით.
მერე ავმერდით მარტოობას და
მარტოობაც გავიყავით.
მერე მოგვინდა ტყუილი და
ტყუილი გავიყავით.
მერე ცას მოწყდა ვარსკვლავი და
ვარსკვლავი გავიყავით,
მერე მეორე ვარსკვლავი და,
მეორეც გავიყავით..
მერე მოგვადგა ჰორიზონტი და
ისიც გავიყავით.
მერე აღმოჩნდა სიკვდილი და
სიკვდილი გავიყავით.
ხვალ უკვე არავის ახსოვდა
ვინ ანდა რა ვიყავით,
უსიერ ღამეში
სინათლის ჩიტებად გავიყავით.

ამომავალი მზის ქვეყანაში, იქ, სადაც ასი წლის წინ ჯერ კიდევ ფუკუშიმას ბირთვული რეაქტორი იყო, ახლა კი ოცდამეორე საუკუნის თანამედროვე შენობაა აღმართული, გამოვლები ყოველი წლის მარტის თვეში საოცარ სანახაობას ხდავავენ: თეთრებით შემოსილი ლანდები მძიმე ნაბიჯებით ჩაიღლია, შენობაში შედიან და უჩინარდებიან. ფეხით მოსარულენი ჩერდებიან და მათ გზას უთმობებ... მართლაც რომ აკუტაგავას მოსათხობი ამბავია. მართალია, უკვე აღარავის უკვირს, თუ ტრიკოში ტრამგა სრულად უკაცრიელ ქუჩაზე გაჩერდება, ან ვინმე მოვარის მეტალზე შექმნება დამაინთა ჩრდილებს გააჩერეს. იაპონელებს ვერაც შუაღამისას წმინდა ნიკორზე გამოიწვია ზერების აგუგუნებით დააფრთხობთ და ალარც გზავნებით დაზიანიალებულ ქალალდთა გროვას აქცევენ ყურადღებას მაინცდამინც...

იაპონიაში კარგა ხანია უარი თქვა ატომური ენერგიის გამოყენებაზე, ხოლო იაპონელი ბავშები მხოლოდ ელექტრონულ წიგნები კითხულები ბირთვული რეაქტორებისა და რადიაციული საფრთხოს შესახებ.

ხიროსმა და ნაგასაკი უკვე შორეული წარსულია... აკუტაგავას სიკვდილიდან საუკუნეზე მეტი გასულა და გინდ ასეც არ იყოს, მისთვის მაინც ეს მოვლენა ისეთივე ამოუცნობ საოცრებად დარჩებოდა, როგორც ტრიკოში არსენალიდან ამობოლებილი ბოლო ქარის სანინაალდებოდ რომ მიიკლა ება... რადგან ამბავი, რომელიც თეთრი ლანდების გამოჩენას უკავშირდება დიდი წნის წინ, 2011 წელს მოხდა, დრაკონის წელი ჯერაც რომ არ დამდგარიყო. ამ დღეს აკუტაგავას სიცოცხლის უკანასკნელ დღეზე 84 წელი აშორებდა, ამ უპრალ მიზეზით ის ამ ამბის ვერც მომსწრე და თვითმხილველი იქნებოდა და მითვეტეს, ვერც 100 წლის შემდეგ მომხდარი უცნაური მოვლენა მოხვდებოდა მისი წარმოსახვის არეალში.

არც მე, თბილისში დაბადებულ ადამიანს, რომელსაც იაპონია თვალითაც არ უნახას, თუ არ ჩაეთვლით სატელევიზიო რეპორტაჟებს, თითქოს არაფერი უნდა მაკავშირებდეს იაპონიაში მომხდარ მინისტრასთან, ცუნამთან და ბირთვულ რეაქტორებთან, გარდა ადამიანური თანაგრძნობისა, მაგრამ საქმე სულ სხვაგვარად არის.

ყველაფერი ჩემი სიზმრით დაიწყო...

2011 წლის მარტის დილა თერდებოდა, ძლიერმა ბიძგმა გამაღვიძა. გული აჩარებით მიცემდა, ლამის ბინდი ჯერ არ გაყრილიყო. ჩემს აივანზე ბეღურების საოცარი უივივი იდგა...

— მინისტრა? — გავიფიქრე ძილ-ბურანში. ამ აზრისენ უფრო მეტად ჩიტების ფორიაქმა მიიძიგა. თვალები დავხუჭე და ნანახი სიზმრის ალდენის შევეცადე: თეთრი ქალაქი... შენობებზე ათაბაშებული მზის სხივების ათინათი... სანაპირო... წყალი... და უცებ, შეტორტმანებული ქალაქი... თბილისა არაფრით ჰერკე, მაგრამ ვერაფრით ვეღვდებოდა, რომელი ქალაქი უნდა ყოფილიყო. თუმცა შეგრძნება იმისა, რომ სიზმარი მეტ-ნაკლებად წინასწარმეტყველური იყო, გაურკვევლობას და შფოთის ინვევდა ჩემში.

ვერც იმ წუთში დავერც შემდეგ, როცა ცხელი ყავით ძილიდან გამორკევას ვცდილობდი, ვერც კი წარმოვიდგენდი, რომ სულ რამდენიმე საათის შემდეგ საზრიად ნანახი სატელევიზიო კადრებად დაეწყობოდა ჩემს თვალის, და უამრავერ გახმინდებოდა: მინისტრა, ცუნამი, იაპონია, ფუკუშიმა, რადიაცია, ნერევა... ჩემთვის, თითქოს ერთი ჩერეულებრივი დღე თერდებოდა და სიზმრებზე ასაყოლდა აღარ მეცალა.

შემდგომში მრავალგზის გამოვთვალე დაშევადარე იაპონიაში მომხდარი მინისტრის დრო ჩემი ძილის პერიოდს... ერთმანეთს არაფრით ემთხვეოდა, ტერიტორიული დამორჩებაც რომ გავითვალისწინოთ, სულ მცირე შესაძლებლობაც კი არ არსბობდა, რომ იქ მომხდარი კატასტროფა შემეგრძნო, მაგრამ ფაქტი ფაქტად რჩებოდა და მოსვენებას არ მაძლევდა, სანამ „ის არ დავითხა — რომოცდამეთაც.

სახე არ უჩანდა, თეთრ კომბინიზონში ჩაცმული სულ ბოლო, რომოცდამეთაც კაცად შევიდა ფუკუშიმას ავარიულ რეაქტორში, დავითხა, როგორ უყობრივი და მათ გზას უთმობებ...

შედგა ფეხი და გაუჩინარდა... მაშინვე ვიცანი, ის იყო, კენძრი — დელი იაპონური ზღაპრიდან. მივტევდი, მასზე უნდა დამენერა, ის იყო, ვინც მე იაპონიასთან მაკავშირებდა, ვის წყალობითაც სხვა ხალხის ტკივილი ჩემს ტკივილად ქცეულიყო, ის ბეკრად უფრო ახლობელი იყო, ვიდრე აკუტაგავა, ოე, კავაბატა თუ რომელიმე სხვა იაპონელი მწერალი, რომელთაც თავის დროზე საშუალება მომცეს იაპონიაში „მემოგზაურა“, ალუბლის ყვავილებით მოფენილ შუკები ფეხით დამეცვლ და ოკენის სანაპიროზე ზეთისხილის სურნელსაც მოელნია ჩემი შეგრძნების როგორებიდან მეცველი ბუდას ქანდაკებით და მეგება მურმის მწიფე ნაყოფი... თუმცა, სხვა იაპონიაც არსებობდა ჩერება და რადიაციული საფრთხოს შესახებ.

იაპონიაში კარგა ხანია უარი თქვა ატომური ენერგიის გამოყენებაზე, ხოლო იაპონელი ბავშები მხოლოდ ელექტრონულ წიგნები კითხულები ბირთვული რეაქტორებისა და რადიაციული საფრთხოს შესახებ.

ამობოლებილი ბოლო ქარის სანინაალდებოდ რომ მიიკლა ება... რადგან ამბავი, რომელიც თეთრი ლანდების გამოჩენას უკავშირდება და დამდგარიყო. ამ დღეს აკუტაგავას სიცოცხლის უკანასკნელ დღეზე 84 წელი აშორებდა, ამ უპრალ მიზეზით ის ამ ამბის ვერც მომსწრე და თვითმხილველი იქნებოდა და მითვეტეს, ვერც 100 წლის შემდეგ მომხდარი უცნაური მოვლენა მოხვდებოდა მისი წარმოსახვის არეალში.

არც მე, თბილისში დაბადებულ ადამიანს, რომელსაც იაპონია თვალითაც არ უნახას, თუ არ ჩაეთვლით სატელევიზიო რეპორტაჟებს, თითქოს არაფერი უნდა მაკავშირებდეს იაპონიაში მომხდარ მინისტრასთან, ცუნამთან და ბირთვულ რეაქტორებთან, გარდა ადამიანური თანაგრძნობისა, მაგრამ საქმე სულ სხვაგვარად ადამიანიც... ამას კავაბატა და რადიაციული საფრთხოს შესახებ.

ამობოლებილი ბოლო ქარის სანინაალდებოდ რომ მიიკლა ება... რადგან ამბავი, რომელიც თეთრი ლანდების გამოჩენას უკავშირდება და დამდგარიყო. ამ დღეს აკუტაგავას სიცოცხლის უკანასკნელ დღეზე 84 წელი აშორებდა, ამ უპრალ მიზეზით ის ამ ამბის ვერც მომსწრე და თვითმხილველი იქნებოდა და მითვეტეს, ვერც 100 წლის შემდეგ მომხდარი უცნაური მოვლენა მოხვდებოდა მისი წარმოსახვის არეალში.

არც მე, თბილისში დაბადებულ ადამიანს, რომელსაც იაპონია თვალითაც არ უნახას, თუ არ ჩაეთვლით სატელევიზიო რეპორტაჟებს, თითქოს არაფერი უნდა მაკავშირებდეს იაპონიაში მომხდარ მინისტრასთან, ცუნამთან და ბირთვულ რეაქტორებთან, გარდა ადამიანური თანაგრძნობისა, მაგრამ საქმე სულ სხვაგვარად ადამიანიც... ამას კავაბატა და რადიაციული საფრთხოს შესახებ.

ამობოლებილი ბოლო ქარის სანინაალდებოდ რომ მიიკლა ება... რადგან ამბავი, რომელიც თეთრი ლანდების გამოჩენას უკავშირდება და დამდგარიყო. ამ დღეს აკუტაგავას სიცოცხლის უკანასკნელ დღეზე 84 წელი აშორებდა, ამ უპრალ მიზეზით ის ამ ამბის ვერც მომსწრე და თვითმხილველი იქნებოდა და მითვეტეს, ვერც 100 წლის შემდეგ მომხდარი უცნაური მოვლენა მოხვდებოდა მისი წარმოსახვის არეალში.

არც მე, თბილისში დაბადებულ ადამიანს, რომელსაც იაპონია თვალითაც არ უნახას, თუ არ ჩაეთვლით სატელევიზიო რეპორტაჟებს, თითქოს არაფერი უნდა მაკავშირებდეს იაპონიაში მომხდარ მინისტრასთან, ცუნამთან და ბირთვულ რეაქტორებთან, გარდა ადამიანური თანაგრძნობისა, მაგრამ საქმე სულ სხვაგვარად ადამიანიც... ამას კავაბატა და რადიაციული საფრთხოს შესახებ.

ამობოლებილი ბოლო ქარის სანინაალდებოდ რომ მიიკლა ება... რადგან ამბავი, რომელიც თეთრი ლანდების გამოჩენას უკავშირდება და დამდგარიყო. ამ დღეს აკუტაგავას სიცოცხლის უკანასკნელ დღეზე 84 წელი აშორებდა, ამ უპრალ მიზეზით ის ამ ამბის ვერც მომსწრე და თვითმხილველი იქნებოდა და მითვეტეს, ვერც 100 წლის შემდეგ მომხდარი უცნაური მოვლენა მოხვდებოდა მისი წარმოსახვის არეალში.

არც მე, თბილისში დაბადებულ ადამიანს, რომელსაც იაპონია თვალითაც არ უნახას, თუ არ ჩაეთვლით სატელევიზიო რეპორტაჟებს, თითქოს არაფერი უნდა მაკავშირებდეს იაპონიაში მომხდარ მინისტრასთან, ცუნამთან და ბირთვულ რეაქტორებთან, გარდა ადამიანური თანაგრძნობისა, მაგრამ საქმე სულ სხვაგვარად ადამიანიც... ამას კავაბატა და რადიაციული საფრთხოს შესახებ.

ამობოლებილი ბოლო ქარის სანინაალდებოდ რომ მიიკლა ება... რადგან ამბავი, რომელიც თეთრი ლანდების გამოჩენას უკავშირდება და დამდგარიყო. ამ დღეს აკუტაგავას სიცოცხლის უკანასკნელ დღეზე 84 წელი აშორებდა, ამ უპრალ მიზეზით ის ამ ამბის ვერც მომსწრ

ଓଡ଼ିଆରେ

ზურაბ ლეჭავა

ეს მიტინგების მოყვარული ხალხი
სააკაშვილის წასვლამდე და წასვლის შემ-
დეგაც მართავდნენ გაუთავებელ მიტ-
ინგებს, შლილნენ კარვებს, მღეროდნენ, ცეკვავდნენ და ქეიფობდნენ ქუჩაში. მოთხ-
ოვნა კი ერთადერთი ჰქონდათ: – „მიშა,
წადი!“ მათ არაფრის გაგონება არ
სურდათ, ნებისმიერ დიალოგზე ამბობდა-
ნენ უარს და თვალებგადმოკარკლულები
შელოცვილებივით იმეორებდნენ ერთსა
და იმავეს: – „ეს უნდა წავიდეს! ეს უნდა
წავიდეს! ეს უნდა წავიდეს!“ კითხვაზე: –
„ამის წაცვლად ვინდა მოვა?“ – პასუხობდ-
ნენ: „მერე გამოჩნდება!“ – ხოლო თუ კითხ-
ავდით: – „ჰო, მაგრამ ამაზე უარესი რომ
მოვიდეს?“ – მაშინვე მოგახლიდნენ –
„ამაზე უარესი?! ამაზე უარესი რა უნდა
იყოს?! ი-ი-იეს უნდა წავიდეს!!!“ – ჰოდა,
წავიდა.

ნავიდა... ლოზუნგი კი, მეტნაკლები
სახეცვალებით დარჩა, დარჩა და დარჩა.

„გრეჩიხა“, ბურჯანაძე, კუკავა, ნათელაშვილი, ზურაბიშვილები, ძიძიგური, ჯონდი და ვინ იცის, კიდევ ვინ აღარ, სააკაშვილის ნასვლასთან დაკავშირებით ძალიან გახალისდნენ: მათ მოაწყვეს გრანდიოზული მიტინგი, რომელზედაც მგზნებარე სიტყვებით გამოვიდნენ და ფიცი დადეს, რომ გადაარჩენდნენ „დალუპვის პირას მისულ“ სამშობლოს. მერე შეცვივდნენ პარლამენტის შენობაში და სულ ბული ადინეს იქაურობას, გამოცვალეს მათ მერე პირსის სხლიან დიქტატურად წოდებული სააკაშვილის დროშა და ჰიმნი და მათ მიერვე საპოლიციოდ შერაცხული სახელმწიფოს „დემოკრატიულად“ გარდაქმნა სცადეს თავიანთი ჭკეით. რაღაც სინჯეს და რა არ იღონეს, ერთი პირობა მონარქიაც კი აღადგინეს და მეფეც დაისვეს ტახტზე, მაგრამ მერე იმ მეფემ ისეთები პრემია...“

ଦୟାଲୁଙ୍କ ମିଳିବନ୍ଦରେ, ରାମ ଶ୍ଵରପ ମାତ ଦା
ଶ୍ଵରପ ସର୍ବଲିଙ୍ଗାଦ କ୍ଷେତ୍ରାବାସ ଶ୍ଵରାଭେରି ଠକ୍କା-
ନୀରୁଦ୍ଧ ଗାରିରୁ ନାମଦ୍ୱାରିଲାଦ ମ୍ବାତ୍ରି କେଲିଲାବା
ଏବଂ ଉର୍ଧ୍ଵପ୍ରେତ୍ତି ଅନ୍ତର୍ଭୂତ୍ତରିଲାବା. ଆଶ୍ରତ ମାଲାଦ କିମ୍ବା
ଅର୍ଦ୍ଧଶହୁଳ ତେଲିଲିତ୍ତିକ୍ଷୁରି ପାରତ୍ତିରେବିଦାନ ଦା
ଅଥ ପାରତ୍ତିରେବିଲା ଲିଙ୍ଗଦ୍ଵାରାବେଦିଫାନ ମବୋଲିନ୍ଦ
ଶାକାରତ୍ଵେଲାଙ୍କ ମହାମର୍ତ୍ତବ୍ୟନିକ୍ଷଣିଲାପାରତ୍ତିରା
ଏବଂ ମିଳି ଶ୍ଵରପଲ୍ଲେଖି ଲିଙ୍ଗରୀ ଶ୍ଵରପଲ୍ଲେଖ ଶ୍ଵରପ
ଜୀବିତାବାନଶ୍ଵରିଲାଭ ତ୍ରୈ ମନୋଦାରିକ୍ଷବନ୍ଦା ମବୋଲିନ୍ଦ
ଅଭିଭୂତ ଅନ୍ତର୍ଭୂତ୍ତରାମାଦାଦାପ ବି ଦ୍ଵାରାନ୍ତିରିନ୍ଦନେ
ପାରତ୍ତିରେବିଲା. ଅନ୍ତର୍ଭୂତ୍ତରାମାମ, ଶାକାରତ୍ଵେଲାଙ୍କ ଶାକ
ଶାକାରତ୍ଵେଲାଙ୍କ ପାରତ୍ତିରେବିଲା ଶାକାରତ୍ଵେଲାଙ୍କ ପାରତ୍ତିରେବିଲା
ଶାକାରତ୍ଵେଲାଙ୍କ ପାରତ୍ତିରେବିଲା ଶାକାରତ୍ଵେଲାଙ୍କ ପାରତ୍ତିରେବିଲା

თუმცა, როგორც ცნობილია, ამკლები
და ამრევი არ დაიღევა ქვეყანაზე და უკ-
მაყოფილობი ჰყავდა ამ რეჟიმსაც. ისინი
იატაკებებაში მოძრაობაში იყვნენ ჩართული
და ყველა ღონეს ხმარობდნენ ჩვენს ქვეყ-
ანაში დამყარებული მკაცრი, მაგრამ სა-
მართლიანი რეჟიმის წინააღმდეგ. ისინი
დროდადრო მართავდნენ მიტინგებს, ავრ-
ცელებდნენ პროკლამაციებს, ბეჭდავდნენ
ბიძური შინაარსის ჟურნალ-გაზეთებსა
და წიგნებს, რომლებსაც უკანონო გზე-

გავონ, 6240!

ბით ავრცელებდნენ ჩვენს ქვეყანაში. ოთხ
ზუგი კი ერთი ჟქონდათ და მას ყველგან
წერდნენ, ბეჭდავდნენ და გაპყვიროდნენ
ეს იყო ძველი, მრავალნაცად და სახელ-
ნაცვალი ლოზუგი უცვლელი დაბოლოება
ბით „ნადი!“ ამ შემთხვევაში კი ეს იყო
შაკო, ნადი!

მრისხანე გენერალს წინ ედო სამი
ფურცელი: ორი მოხსენებითი პატავი დ
ერთიც ახსნა-განმარტებითი ბარათი.

აი, ეს პატაკებიც: თარიღები, მისამართები და ზოგიერთ პიროვნებათა სახე-ელები გასაგებ მიზეზთა გამო შეცვლილია, დანარჩენი კი სრული სიმართლეა დასტილიც დაცულია.

საქართველოს ეროვნული უშიშროების სამსახურის უფროს გენერალ-მაიორ ვალერიან მარტიონის ამავე სამსახურის საიდუმლო აგენტი შოთა ბუგდელაურის

პიკანტური ტატუები სხეულის სხვადასხვა სასირცხვო ადგილში, ამიტომ ალბათ არც არის გასაკვირი მათგან მსგავსი შინაარსის წარწერები სხეულის დელიკატურ ორგანოებზე, რაც სახელმწიფოს საწყისებს და მის უშიშროებას არანაირად არ ემუქრება, თუმცა... გოგონა, აზარტულად ცეკვავდა. ის უკვე სრულიად შიშველი იყო და სამოსელს – პირველსა და უკანასკნელს – გარდამავალი ვიმპელივით აფრიალებდა, ხოლო მეორე ხელში ჭრარაბის მიერ ნაჩუქარ ფულის დასტას იქნევდა გაგულისებით სწორედ ისე, ღრმად-პროვენციულ ოჯახებში გადახდილ ქორწილებში რომ იციან ხოლმე პატარძლებმა. თან აქეთ-იქით იმზირებოდა და შესაფერის მომენტებში ტრუსიკის შიდა ჯიბეში ინახავდა კუპიურებს, რაც არ იყო ადვილი ერთობ; ვინაინა ეს პატარა შიდა ჯიბე უკვე გავსებულიყო ნონიაშვილისა და მისებრ იდეურ-სოციალურად არამდგრადი პიროვნებების მიერ ნაჩუქარი, საეჭვო წარმომავლობის, ფულებით. თუმც, ამასობაში პრარაბმა ჟორამ მოულოდნელად გავაზე – კერძოდ კი სხეულის ამ ნაწილის მარცხენა ნახევარსფეროზე უჩქმიტა ქერათმიან ასულს და მე თეატრალურ ბინოკლის მემვეობით შევნიშნე, რომ ალნიშნულ მოცეკვავეს კიდევ რაღაც ეწერა მარცხენა ნახევარსფეროს თვალზარმტაც მომრგვალებათა უსაზღვრო ჩაზნექილობების უფლერულში. ამ უსაზღვრო სილრმის მარცხენა მხარეს თითქოსდა ეწერა (თავიდან ასე მეჩვენა) ვულგარულ სიტყვა „შაყე“; ანუ ნახევარსფეროს ხილვად ნაწილზე ეწერა მარცვალი „შა“, ხოლო უსაზღვრო ჩაზნექილობების სილრმეში თითქოსდა მარცვალი „ყყ“. ნუ, იყო იქ კიდევ ერთი მარცვალიც, მაგრამ იმ მარცხალს არანაირი კავშირი არ აქვს მოცემულ საკითხთან.

შეზარხოშებული ნონიაშვილი თთქმ
მყის შეიცვალაო. მან ლამაზმანის დუნდუ-
ლის ხელიდან გაუშვებლად ამოიღო
სათვალე ჯიბიდან და გაფარაციცებითა და
შესაშური სულმოუთქმელობით შეუდგა
წარწერის კითხვას. წარწერის ნახევარი
რომ ჩაიკითხა, ნონიაშვილმა მეორე დუნ-
დულზეც უჩქმიტა მოცეკვავე გოგონას და
მისი ტრაკი, როგორც წიგნი ისე გადაშა-
ლა; შემდაგ კი აკანკალებული ხმითა და
შესამჩნევი ენის ბორძივით რამდენჯერმე
წაიჩურჩულა ყველასათვის კარგად ცნო-
ბილი, აკრძალული ანტისახელმიწოდე-
ბრივი ლოზუნგი „შაკო, წადი!“. მე დაუყ-
ოვნებლივ მივვარდი ამ ამაზრზენ წყვილს,
ნონიაშვილს ძალუმად გამოვგლიჯე ის,
რაც მას ასე რუდუნებით ეჭირა ათრ-
თოლებულ ხელებში, კონსპირაციის
მიზნით ერთი-ორჯერ მეც მოვეცერე ქალს
გავაზე და სწრაფად წავიკითხე წარწერა.
იქ ეწერა: „შაკო, წადი!“ ანუ სახეზე იყო
შეუიარაღებელი თვალისითვის ხილვადი
მარცვლები „შა“ და „დი!“ და ასევე შეუი-
არალებელი თვალისითვის უხილავი „კო,“
და „ნა“. „

უშიშროების სამსახურის მაიორი შოთა
ბუგდელაური.
თარიღი, რიცხვი.
აი, მეორე პატაკიც:
საქართველოს ეროვნული უშიშროებ-
ის სამსახურის უფროსს გენერალ-მაიორ
ვალერიან მარტონქისტს
ამავე სამსახურის საიდუმლო აგენტის
კაპიტან ანასტასია სილიზნიოვას
მოხსენებითი პატაკი
თქვენო აღმატებულებავ, მოგახ-

სენებთ, რომ ამა წლის ამადაამ თვის
ამადაამ დღეს სამსახურეობრივი მოვალე-
ობების შესრულებისას კიმყოფებოდი
კვინიზძის 9-ში მდებარე სტრიპტიზუბ
„მარიკოს საბურთალოურ იმედში“, სადაც

სელინჯერის რომანის — „თამაში ჭვევის ყანაში“ — პირველივე აბზაციის გაცნობისთანვე მკითხველი ხვდება, რომ მწერალმა წამოჭრა მარადიული თემა, რომელიც ოქრო-ვერცხლისა და ფულის გაჩენის დღიდანვე ანუსებდა კაცობრიობას. რა შეიძლება ეყიდა ან გაეყიდა ადამიანს გარევეული ფულადი თანხის საფასურად, მხოლოდ უძრავი ან მოძრავი ქონება, საკვები პროდუქტები თუ საკუთარი ნიჭი, სხეული და ხანდახან სულიც კი? ან, ვთქვათ, ზოგჯერ ისეთი საქმიანობისთვის ხომ არ უხდიდენ ადამიანს ხელფასს, რომელიც საზიანო იყო სულიერებისთვის? აი, კითხვა, სელინჯერი რომანის დასაწყისშივე რომ სვამს.

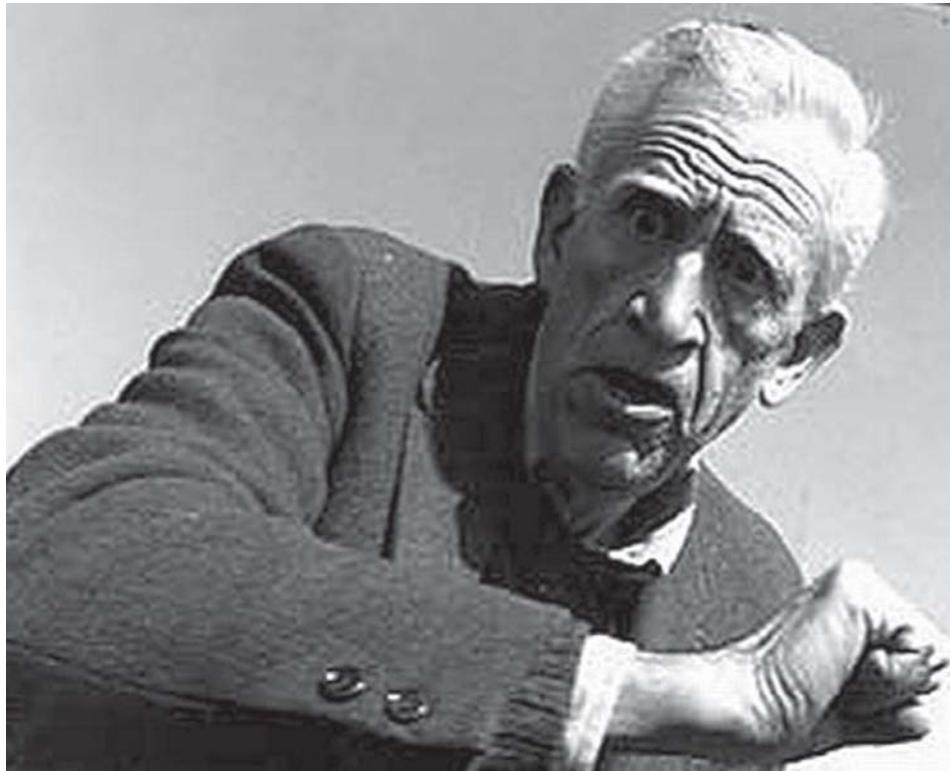
ნანარმოების მთავარი გმირის, ჰოლდენ კოლფილდის უფროსი ძმა დ.პ. ჰოლი-უდშია, ის წრესტიული მანქანითაც დადის და „ულიც ჩერჩივით აქვს“, თუმცა „უნინ ქასატად გახლდათ. შინ რომ იჯდა, მწერალიც მაშინ იყო. იმისთანა პატარ-პატარა მოთხრობებს წერდა, შეიძით სული გაგდერებოდა. იქნებ გაგივონიათ კიდეც მოთხრობების წიგნი „დამალული ოქროს თევზი“. ამ წიგნში საუკეთესო მოთხრობას სწორედ „დამალული ოქროს თევზი“ პევია. ერთი პატარა ბიჭის ამბავია, თუმცე არასდიდებით არ აჩვენებდა სხვას თავის ოქროს თევზს, ჩემი ფულით მაქვს ნაყიდო. ჭყუიდან შემშალ! ახლა ჰოლივუდშია დ.პ. ხელიდან წავიდა. ყველაზე უფრო კინოს ვერ ვიტან — ჭირივით მძულს, ნურც მიხსენებთ“. ვახტანგ ჭელიძის თარგმანში დ.პ.-სთან დაკავშირებით წახმარია გამოთქმა „ხელიდან წავიდა“, უფრო გვიანდელ, ჭუმბურიძისაში კი — „დახურდავდა“, როგორც ჩანს, მთარგმნელებმა დ.პ. დაზოგეს, რადგან ინგლისურ ტექსტში ჰოლდენი საკუთარ ძმას უფრო მეაცრი ეპითეტით — prostitute-ით მოიხსენიებს. რაპინის შვილიშვილს, ჯერომ სელინჯერს, კარგად უნდა სცოდნოდა, რას ნიშნავდა სულიერი პროსტიტუცია და რა გაგებით ხმარობდენ ამ სიცყვას ბიბლიაში („ნუ იმრუშებთ უცხო ღმერთებთან“, ხშირად აფრთხილებდა იელოვა წინასწარმეტყველების პირით ერთაელ ხალხს). არავითარი მნიშვნელობა არ ჰქონდა, რომელ ეპოქში იცხოვრებდა ადამიანი, კერპო-თაყვანის მცემლობა ყოველთვის ცოდვა იყო. ცოდვილები იყვნენ მოსეს თანამედროვე ებრაელებიც, ოქროს სამკაულები-სგან ხმოს კერპირომ ჩამოასხეს და ჰოლდენის ძმა დ.პ.-ც, ნამდვილ მწერლობას იაფ-ფასიანი ჰოლივუდური დიდება რომ ამჯობინა. ის ხომ ადრე ადამიანის სულზე წერდა — „დამალულ ოქროს თევზზე“. მაგრამ შემდეგ ყველაფერი დაივიწყა და თანამედროვე ნარმართული კერპი — ფული განადიდა, სწორედ ამიტომ უნიდებს მას ჰოლდენი prostitute-ს.

ფულის გადაჭარბებული სიყვარული პოლდენ კოლფილდს გულს ურევს. თუკი დანტეს „ღვთაებრივ კომედიაში“ ამპარტავნება მიწნეული უმთავრეს ცოდვად, რომელიც ადამიანებს პირდაპირ ეშმაკის თანამზრახველად ხდის, სელინჯერის რომანში „მწვანე კერპის“ თაყვანისცემაა უდიდესი დანამაული. სწორედ ის მობს მეორე არანაკლებ დიდ ცოდვას, რომელიც პოლდენ კოლფილდს ასევე ეზიზლება,

თემურ გაბუნია

აპოკალიფსური სამყარო
ოდნავ შეგლილი,
აჩეარებული ცხოვრების
რიტაიტ

ესაა სიყალბე. სიყალბე რეკლამაში, საუბარში, ქცევაში, კინოხელოვნებაში, თეატრში, ადამიანურ ურთიერთობებში — ტოტალურ სიყალბე, საზოგადოებას რომ მოუცავს, რომელიც ადამიანებს ძალსა და რბილში აქვთ გამჯდარი. მას ყველა სუვერენიში შეულწევია, ამიტომ მწერალსაც უამრავჯერ უწევს სიტყვა თვალოთმაქცის (phony-ის) სხენება. აი, როგორ სხინის ჰოლდები ქველი კოლეჯის, ელტონ-ჰილის, მიტოვების ძირითად მიზეზზს: „იქ თავიდან ბოლომდე ყველაფერი სიყალბეზე იყო აგებული. ეგ არის და ეგ. ყველაფერი გამოსაჩენად ჰქონდათ. თუნდაც თვითონ დირექტორი ავიღოთ — მისტერ ჰაასი. მისთანა ფუყესა და თვალოთმაქც ნაბიჭვარს ჩემს დღეში არ შევხვედრივარ“. მისტერ ჰაასი დამამცირებლად ექცეოდა ლარიბ და სოფლურად ჩაცმულ ადამიანებს, შეილების სანახავად რომ მოდიოდნენ სკოლაში. მაგრამ საკმარისი იყო მდიდარი მშობელი დაენახა „სულ დატებებოდა და

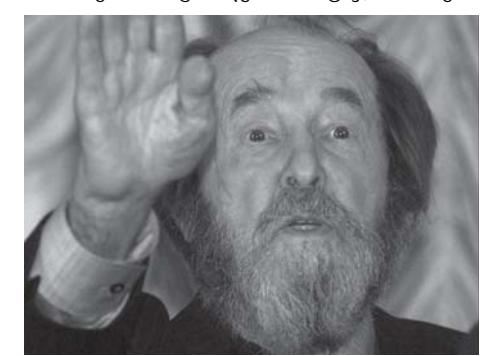
ჯერომ სეილინჯერი
ქუნებდა, ჰოლდენის აზრით, თავადვე გახ-
ლდა ყველაზე გულბილინი. ამ შემთხვევაში
ამაზრზენი იყო არა ხალხის კინოში სიარუ-
ლი, არამედ მათი სიყვარული ანტიხ-
ელოვნებისადმი. მართლაც, ხანდახან ად-
ამიანს შეიძლება არსად ჰქონდეს წასასვ-
ლელი და დროის მოსაკლავად კინოში მოხ-
ვდეს. აქ გასაკვირი არაფერია, მაგრამ,
„კინოზე რომ გელევა გული და თან
კისრისტებით გარდიხარ, რაც შეიძლება
მალე მივიდეო... მილიონი კაცი რომ დგას
ძალის მოთმინებით ბილეთის რიგში, და
რიგს კუდი ეგერ, ჰე, სადა აქვს...“ აი,
სწორედ ეს უშლიდა ნერვებს ჰოლდენს! მას
აღი ზიანებდა ჰოლივუდის მსახიობების
პოპულარობაც. ქალები ჭუუს კარგავდ-
ნენ მათზე. ისინი საგანგებოდ საათობით
ისხდნენ ბარებში იმ იმედით, რომ ჰოლი-
ვუდის რომელიმე ვარსკელავს გაიცნობდ-
ნენ. მსახიობების კერპებად ქცევა თავად
სეილინჯერისთვისაც გამაღიზიანებელი
უნდა ყოფილიყო, რადგან შეყვარებული
სწორედ მსახიობმა დააკარგვნა, თანაც,
უდიდესმა მსახიობმა.

1941 წლიდან სელინგერს ახლო ურთიერთობა ჰქონდა უნა ო'ნეილთან, მწერალ ო'ნეილის ქალიშვილთან. ეს ურთიერთობა უკრაად შეწყდა მას შემდეგ, რაც უნამ ჩარლი ჩაპლინთან დაიწყო შეხვედრა, ვისზეც შემდევ დაქორნინდა კიდეც.

თუმცა, ეს ძველი ამბავი იყო და ნაკლებად სავარაუდოა, სელინჯერს რაღაც პირადული მიზეზების გამო აეთვალწუნებინა კინოხელოვნება და მსახიობები, თანაც, მას სძლება არა კინოხელოვნება, არამედ ანტიხელოვნება, რაც ნათლად ჩანს ჰოლდენის დამოკიდებულებით თავის უმცროსი დის, ფიბისადმი. ჰოლდენს უხაროდა, როცა ფიბი კარგ ფილმს უყურებდა, განსაკუთრებით კი ის სიბატვდა, რომ ამ ერთი ციდა ბავშვს ცუდი ფილმის კარგისგან გარჩევის უნარი გააჩნდა... სელინჯერს არც თეატრის მსახიობები უნდა ძულებოდა (მით უმეტეს, რომ სიყმანვილეში თავადვე სურდა თეატრის მსახიობობა, მაგრამ მას შემდეგ, რაც მამამ დაუშალა, ხელი აიღო თავისი ჩანაფიქრის განხორციელებაზე). უბრალოდ მწერლის ლიტერატურული გმირი ჰოლდენ კოლფილდი თავისებურად აფასებდა თეატრალურ ხელოვნებას. ის თინერჯერული უკომპრომისობით ცდილობდა აღმოჩენინა ხარვეზები თვით ისეთი დიდი მსახიობის თამაშშიც კი, როგორიც იყო ლორენს ლილივი. ჰოლდენის აზრით, ის საოცრად ნიჭიერი გახდათ, ხმაც დიდებული ჰერნდა და ტანადობაც, მაგრამ ჰამლეტის როლს მაინც არ

შეეფერებოდა, რადგან გენერალს უფრო
ჰგავდა, „ვიდრე გულდამინიმულსა და
დარტყმულ ტიპს“ (იგულისხმება ჰამლე-
ტი).

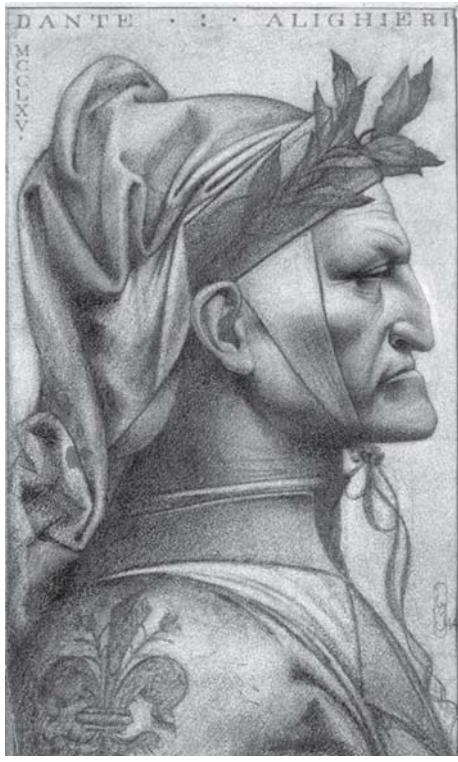
ჰოლდენს, და მაშასადამე, თავად სელინჯერსაც, მსგავსი უკომპრომისო შეხედულებები გააჩნდა უამრავ საკითხ-თან დაკავშირებით. ფაქტიურად, ის აკრიტიკებდა თითქმის ყველაფერს, რითიც ამერიკა ამაყობდა: ჯარს, არმიას, ჰოლივუდს, კოლეჯებს, თეატრს და თვით ბოი სკაუტებსაც კი... და მიუხედავად ამ ყველაფრისა, მაინც არ იყო მჩნეული დისი-დენტ მწერლად, რატომ? განა ცნობილი რუსი მწერალი სოლუსიონიცინი რამე სხვას აკეთებდა? საჯერეც ისაა, რომ სელინჯერსა და სოლუსიონიცინს შორის დიდი სხვაობაა. რუსი მწერალი ძირითადად აკრიტიკებდა სახელმწიფოსა და მის სტრუქტურებს, სელინჯერი კი ამ სტრუქტურებში მყოფა ან დასაქმებულ ადამიანებს. ის შინაგანად ეთანხმებოდა შექსპირის ცნობილ გამონათქვამს: ბოროტი კაცი დანიაშიც ბოროტი არისო. და მართლაც, განა ბოროტება სახელმწიფო წყობილების ბრალი იყო? რითი განსხვავდებოდა მოსეს ეპოქის მყვლელი ან კერპთავყანისმცემელი თანამედროვეები? ბოროტებას არ ჰქონდა არც ეპოქა, არც სქესი, არც ეროვნება და არც საზღვრები და ეს სელინჯერს, როგორც ჩანს, მშვენივრად ესმოდა, ამიტომ ის აკრიტიკებდა არც განაბლების სისტემას ან, ვთქვათ, ამერიკულ ჯარს, არამედ სკოლებსა და ჯარში მყოფ ადამიანებს, რაც კარგად ჩანს ჰოლდენის შინაგანი მონოლოგიდან: „ჯარში რომ გავეწვიე და იქ ეკლისთანა და სტრუდლე-იტერისთანა, თუნდაც იმ მორისისთანა ვაუბატონებს გადავყროდი, იძულებული ვყოფილიყვი, მათთან ერთად მწერივში მევლო და მეცხოვრა, უთუოდ ჭკუიდან შევირყეოდი“.

ალექსანდრ სოლუენიცინი

და არც კონტრდაზვერვის დეპარტამენტში მუშაობისთვის. უბრალოდ, სელინ-ჯერს სრულიად სხვა რამ გვრიდა ზიზღას, ეს იყო გულცივობა და სისასტიკე, რომელიც არათუ ჯარში, თვით სამოქალაქო საზოგადოებაშიც კი შეიმჩნეოდა ამერიკის ყოველთვიურ პაროლებაში.

ის რამდენიმე დღე ჰოლდენ კოლფ-ილდა ნიუ იორკში პენსიდან გამოპანლუ-რების შემდეგ რომ გაატარა, რაღაცით ჯოჯოხეთში მოგზაურობასაც კი ჰავდა. ვის აღარ შეხვდებოდით დიდი ქალაქის სასტუმროში, ბარებსა და ქუჩებში: კახპებს, სუტენიორებს, ჰომოსექსუალებს, თვალთ-მაქც, სასტიკ და გულცივ ადამიანებს. ეს იყო აპოკალიფსური სამყარო ოდნავ შეშ-ლილი, აჩქარებული ცხოვრების რიტმით. ჰოლდენისთვის სასტუმროს ფანჯრიდან გახედვაც კი საკმარისი ხდება, რომ ბევრი უცნაური რამ დაინახოს. აი, ჭალარათმიანი კარგი შესახედავი კაცი სასტუმროს მოპირდაპირე კორპუსში ტრუსებისამარა დატანტალებს თავის ნომერში, მერე ჩე-მონდიდან ქალის ტანსაცმელს ალაგებს და იცმევს აპრეშუმის ყელიან ნინდებს, მა-ლალქუსლიან ფეხსაცმელს, ბიუსტკალ-ტერს, კორსეტს, კაბას და მერე ოთახში ქალის ნაბიჯებით მიდი-მოდის, სიგარეტს აბოლებს და სარკეში იყურება.... „იმის თავზე, ზემო სართულის ფანჯარაში, ვი-

დანტე ალიგიერი

დაც კაცი და ქალი პირით წყალს ასახმენ ერთმანეთს". ჰოლდენს არ ესმის ამ ხუმრობის აზრი: „თუ გულით არ გიყვარს გოგო, რაღას მაიმუნბა, ხოლო თუ გიყვარს — მისი სახეც უნდა გიყვარდეს, და სახე თუ გიყვარს, შეფურთხება არც უნდა აკადრო".

სელინჯერის მიერ დახატულ კოჯოხეთის სურათს კიდევ ერთ შტრიხს უმატებს იელის სტუდენტი, თანმხლებ გოგონასთან კაფეში რომ განმარტოებულა. სტუდენტი ბიჭი გოგოს ვიდაცის თვითმკვლელობის

მცდელობის ამბავს უფვება, დიდი რაოდენობით აქები რომ გადაყლაბა და თან მავიდის ქვეშ ხელი შეუცურებია და გოგოს უფათურებს... მსგავსი ცივსის სტილინგია წარმოუდგენლია, ირგვლივ სისასტიკის, გულცივობისა და ურცხვობის ატმოსფერო სუფევს... ჰოლდენი ძალიან რთულ სულიერ მდგომარეობაშია, ის არ არის მორნმუნე, რომ ილოცოს, მას არ ჰყავს მეგობარი. მას არც ის სურს, რომ სხვებს დაემსგავსოს, იმ თვალთმაქცებს, რომლებიც „სწავლითაც იმიტომ სწავლობენ, რომ ცოტა გამოიქენონ და ერთ მშვენიერ დღეს... მშვენიერი კადილაკი შეიძინონ". მას გულს ურევს, „მთელი დღეებიც ცარიელი ყბედობა — გოგოებზე, დალევაზე, ხვევა-კუნძაზე, ყველას თავისის ბანძური ბანძა ჰყავს და იმათთან ტრიალებს". ჰოლდენს არ შეუძლია სულიერი სიახლოების გარეშე ქალთან სექსუალური ურთიერთობა დაამყაროს, თვით ხუთდღლარიან კახბასაც კი თხოვს, მოდი ჯერ რაღაცაზე ვილაპარაკოთო... და საკმაოდ კომიურ მდგომარეობაშიც ვარდება.

ჰოლდენი ცდილობს გამოსავალი იპოვოს, ის ეძებს ადამიანს, რომელიც დამოძლვობას, ჭკუას დაარიგებს, მაგრამ აქაც ხელი ეცრება. მისი ყოფილი მასწავლებელი, ანტოლინი, მეტად უცნაური კაცი გამოდგა. მის იჯახში ლამის გასათევად მისულ ჰოლდენს თავზე წამოადგება და მძინარეს შუბლზე ეფერება. ჰოლდენი ვერ ხედება, რატომ აკეთებს ამას, ჰომოსექსუალია თუ უბრალოდ თბილი ადამიანი, თუმცა, მისთვის ეს უკვე მნიშვნელოვანი აღარცა, რადგან ანტოლინის საქციელმა ისე დააფეთა, რომ „ყველაფერი გიშვით უკანასალებს“. ის ხომ ბავშვობიდან მსაგავს საზიზღრობას უამრავერ შესწორებას.

ჰოლდენი ცდილობს გაიქცეს, სადმეცხრა მთის იქით გადაიხვენოს, მუნჯიობა მოიგონოს და ცოლიც მუნჯი მოიყვანოს, ის მზადა მთელი ცხოვრებასა და მდეტყისპირა ქოხში გაატაროს, ლონდნდაც კი ამ ჯოჯოხეთს დაალწიოს თავი.

თუკი დანტე ალექსი რთულ სულიერ მდგომარეობაშია, ის არ არის მორნმუნე, რომ ილოცოს, მას არ ჰყავს მეგობარი. მას არც ის სურს, რომ სხვებს დაემსგავსოს, იმ თვალთმაქცებს, რომლებიც „სწავლითაც იმიტომ სწავლობენ, რომ ცოტა გამოიქენონ და ერთ მშვენიერ დღეს... მშვენიერი კადილაკი შეიძინონ". მას გულს ურევს, „მთელი დღეებიც ცარიელი ყბედობა — გოგოებზე, დალევაზე, ხვევა-კუნძაზე, ყველას თავისის ბანძური ბანძა ჰყავს და იმათთან ტრიალებს". ჰოლდენს არ შეუძლია სულიერი სიახლოების გარეშე ქალთან სექსუალური ურთიერთობა დაამყაროს, თვით ხუთდღლარიან კახბასაც კი თხოვს, მოდი ჯერ რაღაცაზე ვილაპარაკოთო... და საკმაოდ კომიურ მდგომარეობაშიც ვარდება.

ჰოლდენი ცდილობს გამოსავალი იპოვოს, ის ეძებს ადამიანს, რომელიც დამოძლვობას, ჭკუას დაარიგებს, მაგრამ აქაც ხელი ეცრება. მისი ყოფილი მასწავლებელი, ანტოლინი, მეტად უცნაური კაცი გამოდგა. მის იჯახში ლამის გასათევად მისულ ჰოლდენს თავზე წამოადგება და მძინარეს შუბლზე ეფერება. ჰოლდენი ვერ ხედება, რატომ აკეთებს ამას, ჰომოსექსუალია თუ უბრალოდ თბილი ადამიანი, თუმცა, მისთვის ეს უკვე მნიშვნელოვანი აღარცა, რადგან ანტოლინის საქციელმა ისე დააფეთა, რომ „ყველაფერი გიშვით უკანასალებს“. ის ხომ ბავშვობიდან მსაგავს საზიზღრობას უამრავერ შესწორებას.

ლოურენს ოლივიე

ჰოლდენისთვის სულიერი სისპეტაკის სამბოლოდ იქცნება. ფიბიში ჰოლდენი თავისი ბავშვობის ანარეკლს ხედავს, მას აგონდება, როგორ დაყავდათ ექსკურსია ზე მუზეუმში. იქ მისთვის ყველაფერი ძვირფასი იყო, მეტერები ინდიული, სულ მუდამ ორი თევზი რომ ჰქონდა დაჭიროლი; ძაფის ჩამონიდებული და კედელული მისატული ჩიტები, სამხრეთის კენ რომ მიკრონავდენ; ექიმი-ჯადოქარი, ვისიც ბავშვობაში ეშინოდა... ჰოლდენს გული წყდება, რომ დრო გადის და ყველაფერი იცვლება, მისი აზრით „ზოგიერთი რამე არ უნდა იცვლებოდეს, ისევ ისეთი უნდა დარჩეს. უნდა შეიძლებოდეს მინის დიდ ყუთში ჩასმა, რომ თავისთვის დასტოვოდა ხელი არ ახლო".

სელინჯერის სურვილია, ადამიანში სულიერი სისპეტაკე გადაარჩინოს. ეს სურვილი იმდენად მძაფრია, რომ თავისი სილრმითა და სიძლიერით რელიგიურ გრძნობასაც კი ჰქავს. მართალია, სელინჯერის ლიტერატურული გმირი, ჰოლდენი, თავადვა გაორებული და დაბნეული, მაგრამ ის გულწრფელობით იპყრობს ადამიანთა გულებს. გულწრფელი გახლდათ თავად სელინჯერიც, როდესაც 1953 წელს მიცემულ ინცერვიუში აღიარა, რომ ეს რომანი ავტობიოგრაფიული ხასიათის იყო. „ჩემი სიყმანვილე ძალიან ჰგავდა იმ ბიჭისას, წიგნში რომა... და ძალიან დიდი შება ვიგრძენი, როცა ხალხს მის შესახებ მოვუყევი".

ნიშანდობლივია და სიმბოლურიც, რომ ეს რომანი მოთხოვობის — „მცრავ ამბობი მედისონ-ავენიუზე“ — საფუძველზე შეიქმნა. „თამაში ჭვავის ყანაში“ მართლაც ამბოხებაა გულცივი და სასტიკი სამყაროს ნინალმდევ ჩვენი ბავშვობის გადასარჩენად...

ნანა ქელეხიძე

მუხლი

მე შემიძლია სულაც გავჩერდე.

ჩაგდებო პირი მკვდარივით.

ავილო კოვზით შავი მინა და.

შაქარივით მოყიფარო გამშრალ ენაზე.

შავი ფერი აქვს ყველა დუმილს.

ლოდის სიმძიმე

და ზამთრის გემო.

მე შემიძლია იმდენ ხანს ვდუმდე, —

მინამ ყლორტები გამოილოს,

მინამ ფეხები გამოიუშავა,

ჩამეზარდოს ყელში მკერდამდე.

მინამ ფლოთები გამოუშვას,

მინამ ბაყოფი გამოილოს —

მწიფე მარცვლები.

მერე გეგონოს, რომ მე მოვკვდი,

მერე გამართლდეს, რომ მე მოვკვდი,

მერე იცინო.

მერე ნამილონ მანით სავსე,

მერე დამმარხონ შენით სავსე, —

სავსე სიცივით.

დილით ავილე კოვზით მინა

და შაქარივით მოვიყარე გამშრალ ენაზე.

ახლა მუნჯი ვარ.

CASUELLE

ქარს მზე გადასცდა სასულეში

(თბილად გაცვია, იმედია).

უშენო დილა — სისულელე.

უშენოდ — მოვედ-მივედები

სახელებს, ქუჩებს, მისალმებებს,

ლიმილს, ეტიკეტს... რასანია,

ეს ფორმალობა მიმსუბუქებს

და წყალში გახსნილ სახამებლის

გემო აქვს დღეებს, გამჭვირვალე,

ვსვამ და — ტუჩებზე ილექება.

ქარი ანჯამებს აჭრიალებს

შენსკენ სავალი ბილიკების,

გზას რომ კარივით დაეკიდა...

და როგორც შენი მოფერება,

ტანს მაციებების მოლოდინი

და დღეების მივედ-მივედები.

ლექსის კაცი

შენ არ იყავი სიტყვის კაცი — ნათქვამი სიტყვის, ქალალზე მერთალად დანერილი სიტყვა.

შენ თხელ ფურცელზე ამოთექმული გრძნობა იყავი, ფარატინი და თერთო ლექსი, სადაც „ტეკივილ“

ბოლოს რატომდაც ერიოთება სიტყვას — „გივინის“.

რა მოხდა მერე, დანერილი და არნათქავამი,

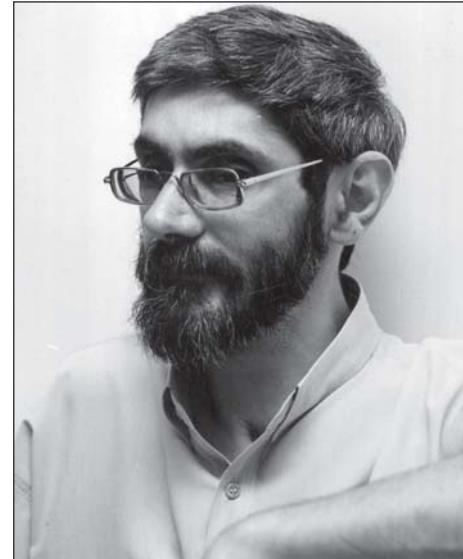
მცირებალი

ირაკლი ლომოური

პირველი მოთხოვის „შემთხვევა“ 1982 წელს გამოქვეყნდა ჟურნალ „ცისკრის“ დამატებაში „ნობათი“. ახლა ის რამდენიმე წიგნის ავტორია. ორაკლი ლომოურის შემოქმედება მრავალუანოვანია: დეტექტიური რომანების, პიესების, ზღაპრების, საბავშვი ლექსების, თარგმანების, სცენარების ავტორმა სულ ახლახანს მორიგი პროზაული კრებული „ავტონეკროლოგი“ გამოსცა, სადაც ძველი და ახალი ნაწარ-მოებებია დაბეჭდილი. მისმა მოთხოვის „ჯო(რ)ჯო“, „ლიტბუნიობის“ კონკურსში მეორე ადგილი მოიპოვა. ორაკლი ლომოურის შემოქმედება ირეალურისა და რეალურის, თითქოს სიზმარისა და ცხადის სინთეზია. მისი პერსონაჟები კი გარკვეული თვალსაზრისით კომიკურები არიან და, იმავდროულად, თანაგრძნობითაც მსჯა ალავენ მკითხველს. თავად მიაჩნია, რომ რასაც წერს, ტრაგიკომიკური აბსურდია. წერის პროცესი კი ერთგვარი თამაში, რომელიც თავისთვალი, გროტესკაც გულისხმობს, სიურეალიზმსაც და მისტიფიკაციასაც.

— „გედევან გედევანის შემოქმედება, ჩემი აზრით, ჯერ არ გამხდარა სათანადო, ყოველმხრივი, საფუძვლიანი განსჯის ობიექტი, არადა, აღბათ, უკვე დროა. განსახილველი მასალაც საკმაოდ დაგროვდა: რომანები „ეროტიკომანის ჩანაწერები“ და „დაკარგული კლიტორის ძიებაში“, და დიდი მოთხრობა (მიკრორომანი) „კატეტუსი სახელად ვარლამი“. იმედია, ბოლოს დაბოლოს კრიტიკოსები მისათვისაც მოიცლიან. ჩემი მხრივ, ამჯერად მხოლოდ ერთს დავამატებ — მეტის-მეტად არათანაბარი მწერალია, მეტის-მეტად. — საერთოდ არსებობს კი ეგ, გაფრანგული?“

ან...” (ირაკლი ლომოური, „ორი რამ გან-ჯინიდან“). ამ „განჯინამ“ არაერთი მოთხოვბა, დეტექტიური რომანი, პიესა, სცენარი, ზღაპარი, საბავშვო ლექსი შემოინახა, ერთ-ერთი პირველი ნაწარ-მოები „შემთხვევა“ იყო, რომელიც 222 წლისამ გამოაქვეყნებდა დღესაც ისეთივე აქტუალურია, როგორც მაშინ, წლების წინათ. თავის დროზე უურნალ „ცისკრის“ დამატება „ნობათში“ დაიბეჭდა და საინ-ტერესოდ შეაფასა გურამ დოჩანაშვილმა. როგორ დაიწერა ეს მოთხოვბა, შევ-

ნებული, წინასწარგანზრახული მისტი-
ფიკაცია იყო თუ არა?

— მოთხოვთა, შეიძლება ითქვას, თავისით დაიწერა: მეტროს ბაქანზე ვიდეექი და უცებ რატომლაც წარმოვიდგინებ რომ გვირაბიდან აქლემების ქარავანი გამოვიდა, ჩამიარა, გვირაბში შევიდა და გაუჩინარდა. ცხადად წარმოვიდგინებ ლამისაა დავინახე. მივედი სახლში, დავკვექ ქი და ნერა დავიწყე (ლამის 12 საათი იქნებოდა). რას ვწერდი ან რატომ, არ ვიცოდი — დღემდე ინტუიციით ვწერ, უმეტესად არ ვიცი ხოლმე, როთ დამთავრდება ამბავი ვიცი მხოლოდ საწყისი სიტუაცია და პერსონაჟი, ანუ მთავარი გმირი — ერთი სიტყვით, ვწერე, ალბათ, ორი-სამი საათი მერე დავწექი და დავიძინე. ცოტა ხნის მერე ნაწერს მივუბრუნდი, გადავჭედე რალაც-რალაცები შევცვალე, ზოგი დაუუმატე, ზოგიც წავშალე, ასე ვთქვათ, ჩავას-წორე, თუმცა ძირითადად მაინც ის დარჩა, რაც თავიდან იყო. შეგნებული მისტიკი ფიკაცია არ ყოფილა, ანუ იმ მიზნით არ მიმიცია ქრონიკის სახე, რომ მეითხველსა თავისწინა მართავთ ვოხჩა მიშინობრივი მართვის მიზანით.

— „მე მაქვს განჯინა, რომელშიც ვა-
ნახავ ნივთებს, რომლებიც მახსოვს და
მიყვარს იმიტომ, რომ მაკავშირებენ წარ-
სულთან, ადამიანებთან და ადგილებთ-

ვერც კი ნარმოვიდებული, რომ ამ აბსურდს ვინმე დაიჯერებდა. ამ მოთხოვნაში ჩემთვის მთავარი ის კი არაა, რომ მეტროში აქცეულების ქარავანმა ჩაიარა, არამედ ის, რომ მეოცე თვითმხილველი, 20-22 წლის ბიჭი, მას გაჰყევა. ჩემთვის ესაა მოთხოვნა გაქცევაზე აუტანელი რეალობიდან, უფრო სწორად ამ გაქცევის ტრაგიკულ შეუძლებლობაზე.... რაც შეეხება გურამ ღორჩიანშვილის შეფასებას — გურამი ჩემი ნათლიაა და, ამა, ნათლულის მოთხოვნას სხვანაირად როგორ შეაფასებდა?

— შენ შემოქმედებაში არარსებული
სამყარო, აბსურდული ამბები, მისტი-
ფიკაციის ელემენტები, სატირა, თვითი-
რონია ისე ოსტატურადაა შერწყმული
ერთმანეთთან, რომ მკითხველის თანა-
განცდას იწვევს. მაგალითისთვის გავიხ-
სენებ მოთხრობას „ავტონეკროლოგი“.
ბევრი რამ შევიტყვე ამ ნაწარმოების პერ-
სონაჟზე, მის ნინაპრებზე, ბავშვობაზე,
ანუ თავად ავტორზე — ირაკლი ლო-
მოურზე.

— თუკი ჩემი ნაწერი მყითხველის თანა-
აგანცდას იწვევს, მეტს არც არაფერს ვი-
ნატრებ, რადგან ჩემთვის მთავარი სწორებ

ო ება..

— „უსტარი“ ახალი გამომცემლობაა
 (დაახლოებით ერთი წელია, რაც არსებობს), უშვებს როგორც სასანავლო-საცნობარო, ასევე მხატვრულ ლიტერატურას. შეიძლება ითქვას, ბედმა გამიღიმა, რომ ჩემი მოთხრობების კრებული, ელექტრონული სახით, „უსტარის“ დამფუძნებელს, თამარ გელოვანს ჩაუვარდა ხელში — საქმე ისაა, რომ წელს სრულდება 30 წელი, რაც პერიოდიკაში ვიბეჭდები. პოდა, გადავწყვიტე შემეცრიბა და ერთ წიგნად გამომეცა ჩემთვის ყველაზე საინტერესო მოთხრობები... ნამდვილი საჩუქარი გამიკეთა „უსტარმა“, ძალზე ოპერატორულად და მაღლალ დონეზე გამომიცა 400 გვერდიანი კრებული.

რაც შეეხება გამოხმაურებას — გამოხმაურება ნაცნობ-მეგობრებისგან იყო ძირითადად, ჩვენთან ხომ ობიექტური ლიტერატურული კრიტიკა, პრატიკულად, არ არსებობს — არსებობს ძმაკაცური-“კუროკური”. ანუ როდესაც აქებენ თავისიანს, უცხოს კი არ ცნობენ... სანაც ეს სიტუაცია არ შეიცვლება, სრულფასოვანი ლიტერატურული პროცესი ჩვენთან არ და ვერ ვართ.

— ირაკლი, რამდენად მნიშვნელოვანია შემოქმედისთვის ინტერნეტ-სივრცე? ცნობილია, რომ მნერლების გარკვეული ნაწილი სკეპტიკურადაა განცყობილი ვირტუალური სამყაროს მიმართ.

— ერთიანი მიდგომა არ არსებობს, ზოგისთვის მეტად მნიშვნელოვანია, ზოგ-იც არაფრად აგდებს... ჩემს დამოკიდებულებას გეტყვი: იყო პერიოდი, დავწერდი რამეს თუ არა, ეგრევე ფეისბუქის ჩემს გვერდზე ვდებდი და ველიცებოდ მკითხველის რეაქციას, ანუ გამოხმაურებას — მართალი გითხრა, კრიტიკული მოსაზრება უფრო მაინტერესებდა, ვიდრე ცარიელი ქება-დიდება. ზოგიერთი ვირტუალური მეგობარი მართლა საინტერესო, არსებით კომენტარებს აკეთებდა, და ეს ჩემთვის ძალზე მნიშვნელოვანი და ძვირფასი აღმოჩნდა, რადგან ერთი მხრივ, რეალური სტიმული იყო ჩემთვის, უფრო ინტენსიურად რომ მემუშავა, მეორეც, ეტყვობა, ჩემს პატიმოყვარეობასაც ელამუნებოდა (კოდვა გამხელილი ჯობს!). თუმცა, დროთა განმავლობაში, ამ ინტენსიურმა ვირტუალურმა ურთიერობამ თუ მინერ-მონერამ დამდალა, მიგხვდი, რომ ძალიან ბევრ დროს მართმევს და ახლა უფრო იშვიათად შევდივარ ფეისბუქზე, იშვიათად ვდებ ახალ ნიჩერს (მაგალითად, ჩემი ბოლო მოთხრობა — „ხეფროთხობელა“ არც კი დამიდიდა). ისე, ზოგადად თუ ვიტყვით, ინტერნეტ-სივრცე ფანგასტიკურ შესაძლებლობებს გვათავზობს, მთავარია, გონივრულად გამოიყენო...

— რამდენიმე წლის წინათ ერთ-ერთ უურნალში გაგრძელებული იქტეფლოდა შენი დეტექტივი „მკვლელობა სექსოლოგიურ ცენტრში“, დიდი ინტერესით ვკითხულობდი და ველოდებოდი მომღევნო ნომრის გამოსვლას. ახლა თუ ნერ მას ასა წარმოაპა?

— დეტექტივებს, მით უფრო, დეტექტიურ რომანს არ ვწერ. ორი ირობიული დეტექტიური რომანი ერთ-ერთი გამომცემლობის დაკვეთით დავწერე და არა საკუთარი სურვილით. ჩემი (და არა მხოლოდ ჩემი) აზრით, დეტექტივისთვის ოპტიმალური ფორმაა ნოველა. საერთოდაც, ჩემთვის უფრო ორგანული თუ ბუნებრივია მცირე ფორმა, მოთხოვობა. რომანი რატომდღაც არ მიზიდავს. ვფიქრობ, გავაგრძელო მოთხოვობის ციკლი „პარალელული საქართველოს ქრონიკები“. ასევე მინდა დავწერო სათავგადასავლო მოთხოვობა ბაზებისათვის.

— როგორც გავიგე, შენმა მოთხოვდამ „ჯო(რ)ჯო“, რომელიც კრებულშიც არის შესული, ნელს ლიტბუნიობის კონკურსში გაიმარჯვა, თუ შეიძლება, მოგვიყევი ამის შესახებ.

— დიახ, ჩემთვის სრულიად მოულოდ-
ნელად, მოთხოვძა „ჯო(რ)ჯო“, მეორე
ადგილზე გავიდა (პირველი პრემია არ
გაცემულა). ხსენებულ კონკურსს ინტერ-
დასარული მა-14 კავშირზე

ერაყვლი ლომოური

333mkb333

ମୁଦ୍ରଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ
ପରିଚୟ

ხათუნა ცხადაძე:

„მთავარი მპიონერის შეფასებაა“

დასასრული

შიხვედრაც მკითხველისა და მთარგმნელისთვისაც ძალიან რთულია. ერთი შეხედვით, უმნიშვნელოდ დეტალში შეიძლება ისეთი სიღრმე იდოს, კარგდ თუ არ დაუკეირდი, ვერ მიხვდები. ამიტომაც ეკოს თარგმნა ურთულესი. დიდია რისკი, რომ სისულელე დაწერო.

— ასეთ შემთხვევაში როგორ იქცეოთ?

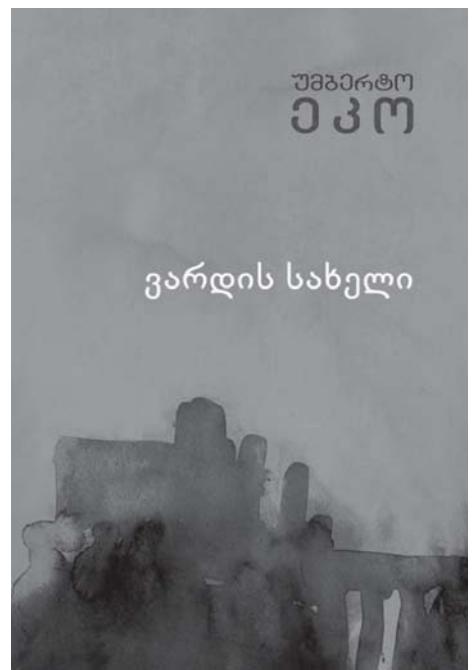
— ამ დროს საქმეში ერთვება პროფესიული ინტუიცია, რომელმაც საჭირო მომენტში უნდა უკარნახოს მთარგმნელს, რომ რაღაც მთლად ნათელი არ არის. მინახუს თარგმნები, სადაც პირდაპირ ჩანს, რომ მთარგმნელის ინტუიცია არის ნული. ახალგაზრდა მთარგმნელს ეს კიდევ ეპატიება, მაგრამ გამოცდილის შემთხვევაში უკვე არაპროფესიონალი მთარგმნელს გვაქვს საქმე. შესაძლოა პატარა ლაფსუსები ჩემთანაც იყო, მაგრამ არა მგონია, ძირეულ საკითხებში რამე გამპარვოდა. ბევრისგან მსმენია, რომ ეკოს ქართული თარგმანი კარგად იკითხება, რაც ძალიან მახარებს.

— რომანის სახელწოდებაზე მინდა გკითხოთ, სხვა ვარიანტი არ განიხილებოდა? მთარგმნელმა გია ჭუმბურიძემ „ვარდის სახელი“ დაინუნა, ამ სათაურის შემდეგ ტექსტის წაკითხვის სურვილი აღარ გამჩენია. მისთვის „სახელი ვარდისა“ უფრო მისაღებია. მიჩნევას, რომ ეს კონსტრუქცია უფრო ზუსტად შესაბამება რომანში ასახული ეპოქის სულს.

— გია ჭუმბურიძეს, როგორც მთარგ-

შეპერტო იპრ

ვარდის სახელი

დასასრული

ნეტ სივრცეში სისტემატურად ატარებს (წელს მეორედ ჩატარდა) ლიტერატურული პორტალი „ურაპარაკი“ სავაჭრო ცენტრ „კიდობანის“ ხელშეწყობით — გაზაფხულობით იმართება მოთხოვნის კონკურსი, შემოდგომაზე კი ლექსისა (აი, ინტერნეტის კიდევ ერთი სიკეთე). ჩვენთვის სანტერესო და ნოვატორულია კონკურსის ჩატარების წესი — ჟურნის წევრები (წელს ჟურნიში იყვნენ: დალი ფანჯარიძე, თამრი ფხავაძე, რეზო ჭეიჭვილი, აკა მორჩილაძე, მიშა რატიანი) დამოუკიდებლად აფასებენ საკონკურსო ტექსტებს, უნერენ ქულებს, საიტის ადმინისტრატორი კი აჯამებს მათ და აცხადებს შედეგებს. ეს წესი იმის მიზანია ერთგვარ გარანტიას იძლევა.

— რამდენადც ვიცი, წერის გარდა თარგმნი და ლექციებსაც კითხულობ. ამაზეც გვითხვარ მოითხოვ.

— დიას, დაკვეთით ვთარგმნე მარიო პიუზის რომანი „ნათლია“, ო'ჰერნის მოკლე მოთხოვნის და 2007 წლის ნობელის პრემიის ლაურეატის, დორის ლესინგის რომანი „ოქროს რვეული“. ლექციებს კი 1996 წლიდან ვეკითხულობ თბილისის სასულიერო აკადემიაში. ეს აკადემია 1996 წელს დავამთავრე და ლექციორად დამტოვეს (მანამდე, 1981 წელს, თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის აღმოსავლეთ მცოდნეობის ფაკულტეტი დავამთავრე).

მნელს, დიდ პატივის ვცემ, თუმცა გამართლებულად არ მისაჩინია, როდესაც ადამიანი 800-გვერდიან რომანზე მხოლოდ სათაურით მსჯელობს. სახელწოდების რაც შეეხება, ზუსტად ისე ითარგმნება, რაც ჰქინია, ყველა ენაზე „ვარდის სახელი“ — თანათარგმნი და მერტომ უნდა გავტყლარჭო? პირადად ჩემთვის „სახელი ვარდისა“ ძალიან ხელოვნურია. ეპოქის სული კი ორიგინალშიც და ქართულ თარგმანშიც კარგადაა ასახული, მიუხედავად იმისა, რომ თანამედროვე ენითაა დაწერილი.

— ცნობილია, რომ ეკო ძალზე კრიტიკულად უდგება საკუთარი რომანების თარგმანებს და თავადაც კი არ-დაქტირებს. როგორ ფიქრობთ, მოენობიდა „ვარდის სახელი“ ქართულ ენაზე?

— ძალიან როგორ სათქმელია. ეკო ამ საქმის პროფესიონალი და თარგმანის შევახებ მოელი რიგი ნაშრომები აქვს დანერილი. ერთი მხრივ, გაუმართლათ იმ ენდზე მთარგმნელებს, რომლებიც მან არ იცის, რადგან თავად ვერ ჩაუსწორებს, თუმცა ესეც პირობითა, რადგან დღეს მსოფლიო იმდენად გახსნილია, ვიღაცამ შეიძლება მისნეროს, რომ კონკრეტული თარგმანი არ ვარგა ან კარგია. მისი მთარგმნელი პრინციპით გამომდინარება, უნდა დარჩენილიყო, მით უფრო, რომ ამ მოცულობის ტექსტის ისეთ განხსნავებულ ენობრივ სივრცეში გადამოტანა, როგორცაა ქართული იტალიურთან შედარებით, ძალიან როგორ. ეკომ ეს მშვინვრად იცის და არცერთი მთარგმნელისგან სიტყვასიტყვით თარგმანს არ მოითხოვს. ყველაზე მნიშვნელოვანი მანიც მკითხველის შეფასება. სწორედ მისი ინტერესი განსაზღვრავს წიგნის სიცოცხლისუნარისნაბას და არა მთარგმნელისა თუ ავტორის მოწინება.

— ერთ წერილში ეკო წერს, რომ „ყველაზე სკრუპულობზე“ მკითხველი მთარგმნელია, რომელიც მნერლის ყოველ სიტყვას უკირკიტბას“. სხვათა შორის, მთარგმნელებისგან შენიშვნებსაც იღებს და შემდეგ გამოცემებში ითვალისწინებს. თქვენ თუ გქონიათ მსგავსი შემთხვევა?

— ჩემს რედაქტორთან ერთად ორ ეპიზოდში აღმოგაჩინეთ ფაქტობრივი შეცდომა, თუმცა თავს უფლება ვერ მივეცი, ჩამოესწორინა. ჩვენამდე „ვარდის სახელი“ უამრავ ენაზე ითარგმნა, შესაბამისად არაერთი შენიშვნა დაგროვდა, რომელსაც ერთგვარ გარანტიას იძლევა.

— ერთ წერილში ეკო წერს, რომ „ყველაზე სკრუპულობზე“ მკითხველი მთარგმნელია, რომელიც მნერლის ყოველ სიტყვას უკირკიტბას“. სხვათა შორის, მთარგმნელებისგან შენიშვნებსაც იღებს და შემდეგ გამოცემებში ითვალისწინებს. თქვენ თუ გქონიათ მსგავსი შემთხვევა?

— ჩემს რედაქტორთან ერთად ორ ეპიზოდში აღმოგაჩინეთ ფაქტობრივი შეცდომა, თუმცა თავს უფლება ვერ მივეცი, ჩამოესწორინა. ჩვენამდე „ვარდის სახელი“ უამრავ ენაზე ითარგმნა, შესაბამისად არაერთი შენიშვნა დაგროვდა, რომელსაც ერთგვარ გარანტიას იძლევა.

— ერთ წერილში ეკო წერს, რომ „ყველაზე სკრუპულობზე“ მკითხველი მთარგმნელია, რომელიც მნერლის ყოველ სიტყვას უკირკიტბას“. სხვათა შორის, მთარგმნელებისგან შენიშვნებსაც იღებს და შემდეგ გამოცემებში ითვალისწინებს. თქვენ თუ გქონიათ მსგავსი შემთხვევა?

— ჩემს რედაქტორთან ერთად ორ ეპიზოდში აღმოგაჩინეთ ფაქტობრივი შეცდომა, თუმცა თავს უფლება ვერ მივეცი, ჩამოესწორინა. ჩვენამდე „ვარდის სახელი“ უამრავ ენაზე ითარგმნა, შესაბამისად არაერთი შენიშვნა დაგროვდა, რომელსაც ერთგვარ გარანტიას იძლევა.

— ერთ წერილში ეკო წერს, რომ „ყველაზე სკრუპულობზე“ მკითხველი მთარგმნელია, რომელიც მნერლის ყოველ სიტყვას უკირკიტბას“. სხვათა შორის, მთარგმნელებისგან შენიშვნებსაც იღებს და შემდეგ გამოცემებში ითვალისწინებს. თქვენ თუ გქონიათ მსგავსი შემთხვევა?

— ჩემს რედაქტორთან ერთად ორ ეპიზოდში აღმოგაჩინეთ ფაქტობრივი შეცდომა, თუმცა თავს უფლება ვერ მივეცი, ჩამოესწორინა. ჩვენამდე „ვარდის სახელი“ უამრავ ენაზე ითარგმნა, შესაბამისად არაერთი შენიშვნა დაგროვდა, რომელსაც ერთგვარ გარანტიას იძლევა.

— ერთ წერილში ეკო წერს, რომ „ყველაზე სკრუპულობზე“ მკითხველი მთარგმნელია, რომელიც მნერლის ყოველ სიტყვას უკირკიტბას“. სხვათა შორის, მთარგმნელებისგან შენიშვნებსაც იღებს და შემდეგ გამოცემებში ითვალისწინებს. თქვენ თუ გქონიათ მსგავსი შემთხვევა?

— ჩემს რედაქტორთან ერთად ორ ეპიზოდში აღმოგაჩინეთ ფაქტობრივი შეცდომა, თუმცა თავს უფლება ვერ მივეცი, ჩამოესწორინა. ჩვენამდე „ვარდის სახელი“ უამრავ ენაზე ითარგმნა, შესაბამისად არაერთი შენიშვნა დაგროვდა, რომელსაც ერთგვარ გარანტიას იძლევა.

— ერთ წერილში ეკო წერს, რომ „ყველაზე სკრუპულობზე“ მკითხველი მთარგმნელია, რომელიც მნერლის ყოველ სიტყვას უკირკიტბას“. სხვათა შორის, მთარგმნელებისგან შენიშვნებსაც იღებს და შემდეგ გამოცემებში ითვალისწინებს. თქვენ თუ გქონიათ მსგავსი შემთხვევა?

— ჩემს რედაქტორთან ერთად ორ ეპიზოდში აღმოგაჩინეთ ფაქტობრივი შეცდომა, თუმცა თავს უფლება ვერ მივეცი, ჩამოესწორინა. ჩვენამდე „ვარდის სახელი“ უამრავ ენაზე ითარგმნა, შესაბამისად არაერთი შენიშვნა დაგროვდა, რომელსაც ერთგვარ გარანტიას იძლევა.

— ერთ წერილში ეკო წერს, რომ „ყველაზე სკრუპულობზე“ მკითხველი მთარგმნელია, რომელიც მნერლის ყოველ სიტყვას უკირკიტბას“. სხვათა შორის, მთარგმნელებისგან შენიშვნებსაც იღებს და შემდეგ გამოცემებში ითვალისწინებს. თქვენ თუ გქონიათ მსგავსი შემთხვევა?

დაპრუნება

მარიამ წიკლაური „მარადისობის რიტუალი“ (პოემა)
გამომცემლობა „საუნჯე“, 1012.

„მარადისობის რიტუალი“ რელიგიური პოემაა, ოღონდ ვინჩემ არ იფიქროს, რომ მარიამ წიკლაურს ან ხილვები აქვს, ან ექსტაზები. ის არც ღმერთს ესაუბრება, რაც ზოგიერთს დღემდე ქაქურები ჰყოფების აუცილებელი თვისება ჰგონია. მწერლის რელიგიურობა, მისა შინაგანი ხმა, რომელიც მისი ცხოვრების ყოველ დეტალს, ყოველ მოვლენას უფლის ნებას უკავშირებს.

თვისება, რომ ხილულში უხილავი ძალა, კანონზომიერება და სამართლიანობა დაინახო, იმ სულის თვისებაა, რომელიც ღმერთისადმი სიყვარულითაა სავსე.

რაზეც მარიამ წიკლაური წერს თავის წიგნში „მარადისობის რიტუალი“, ერთაირად ეხება როგორც კონკრეტულ ადამიანს, ისე მთელ ერს ან კაცობრიობას. ის გრძელი, დამდლელი და, იმავდროულად, ემოციურად დატვირთული გზა, რომელსაც პოემის გმირი დაადგება, მთელი სოფლის გასავლელი მანძილი. ესაა ეგზისტენციალური მარტობიდან რჩებანამდე, რომელიმე ქალაქ ენოქიდან უფლის ბალამდე მისვლა. ესაა სამოთხიდან განდევნილი ადამიანების სევდა და შინ დაბრუნების დაუძლეველი სურვილი, ბე-

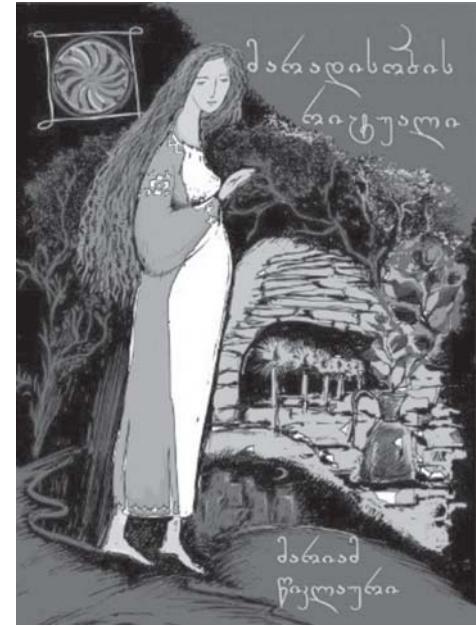
თლემიდან ეგვიპტეში გაქცეული წმინდა ოჯახის იმედიანი შემობრუნება, ესაა მონაინ უძლები შვილის მოქცევა. მაგრამ ცხადია, ეს ყველაფერი არა პირდაპირი ტექსტით, არაძედ იმ უზილავი განცდითა მოყოლილი, რომლითაც ყოველი ადამიანი, ან მთელი კაცობრიობა უფლის საიდუმლოს უკავშირდება.

ობიექტურ რეალობაში ღმერთის ადგილს ყველაზე ხშირად მეცნიერება, სამშობლო, ან რომელიმე განცენებული იდეა იყავებს, მაგრამ სული ღმერთის არსებობას განიცდის და როგორიც არ უნდა იყოს ცხოვრების პირობები, ყველაფერი იმის სიმბოლოდ უნდა გადაიქცეს, თუ როგორ მივუახლოვდეთ მას. ამიტომაც საკუთარ თავთან (საკუთარ ფესვებთან), სულიერ ცხოვრებასთან დასაბრუნებლად პოემის გმირს უსინათლოსავთ დინჯად, ნაბიჯ-ნაბიჯ, ხელის ცეცებით უწევს სიარული, რომ ამ რთულ გზაზე ყველაფერი გაიაზროს, ყველაფერი შეიმეც-

ნოს, დაიბრუნოს. სწორედ ასეთი ნაბიჯებია პოემის ცალკეული ლექსები, რომელთაც ცალცალკეც დამოუკიდებელი პოეტური ლირებულებები აქვთ, მაგრამ მათი მნიშვნელობის გაგება მხოლოდ პოემის მთლიანი კონტექსტიდანაა შესაძლებელი.

თავად გზა და მოგზაურობა კი წარმოდგენილია როგორც აზროვნების ფორმა. მხოლოდ ასეა შესაძლებელი სუბიექტური სამყაროს საზღვრების გადალახვა.

კიდევ ერთი მნიშვნელოვანი დეტალი: პოემაში მარიამ წიკლაური სამყაროს ძალაან საინტერესო და განსხვავებულ ხედვას ვთავაზობს. შესადარებლად ვაჟა-ფშაველას მოვისველიერი. როდესაც ვაჟა-ფშაველას ეხები, ის გასაუხობს, რადგანაც ვაჟა-ფშაველასთან ბუნება გასულიერებულია. მარიამ წიკლაურთან კი ბუნებასთან შეხება საკუთარი თავისი შესნავლაში გეხმარება. აქ ბუნება შენი საკუთარი თავია, შენი შინაგანი სამყარო. ავტორი გვეუბნება, რომ სამყაროსთან ურთიერთობით და სამყაროს შეცნობით ადამიანი საკუთარ თავს შეიცნობს. აქედან გამომდინარე, პოემა საკუთარ თავში მოგზაურობაცაა. საკუთარ თავში უფლის ძიება და მისი საიდუმლოების ამოცნობა, რადგანაც მარიამ წიკლაურისთვის სამყარო შინაგანი

იქნება ის, თუ გარე — გადაშლილი წიგნია, რომელიც ღმერთის არსებობაზე გელაპარაკება. ხოლო პოემა „მარადისობის რიტუალი“ ავტორის შესესნებაა ყველასთვის, რომ ჩვენ ღმერთთან მარადიულ ერთიანობით ვიმოწვევთ.

უცნობი საქართველო

მიხო მოსულიშვილი „ჰელესა“ (რომანი) გამომცემლობა „უსტარი“, 2012.

რომანს წაიკითხავთ, თქვენთვის სრულიად ნაცნობ სამყაროს აღმოაჩენთ. ნაცნობი ფოლკლორი, ნაცნობი წეს-ჩვეულებები, ნაცნობი ურთიერთობები, მაგრამ მიუხედავად ამისა, გარკვეულ ბარიერს გრძნობთ. ეს ნანარმოები მაინც რაღაც ძალიან უცხოსა და შორეულზე მოვითხობს. საკმარისია, მოხუცი ლაზი მებადური — ფოკა კირბიშის — ნაცვლად ჩვენი ყურისთვის უფრო შეჩვეული, სამეგრელოში, ან აჭარაში გავრცელებული სახელი ჩასვათ, რომ ყველაფერი ისევ თავის ადგილს დადგება და სიუჟეტიცა და მოვლენებიც უფრო ახლობელი და გასაგები გახდება. მაგრამ ასე არ ხდება.

რაშის საქებ?

რატომ შემოგვთავაზა ავტორმა ასეთი ემოციური გამოცდა?

მედიცინაში არსებობს ტერმინი: „დაუდევრის სინდრომი“. ეს ის შემთხვევა, როდესაც პაციენტი თავისი სხეულის რომელიც ნანილს ვეღარ აცნობიერებს და თავისად არ მიიჩნევს.

მე მგონია, რომ ჩვენი საზოგადოების

გარკვეული ნაწილი, ნებით თუ უნებლივიერ, სწორედ ამ სინდრომით ვართ დაავადებულები.

საქმე ის გახლავთ, რომ საზღვარს მიღმა დარჩენილი საქართველოს შესახებ ჩვენ ყველაფერი რეალურობის გათვალისწინებით ვიცით, მასთან დამოკიდებულებაში ისეთ უნარებს ვიყენებთ, როგორიცაა: ხედვა, განსჯა და მეხსიერება. ჩვენ შეგვიძლია ცივი გონებით ვიმსახულოთ ამა თუ იმ მოვლენაზე, მაგრამ ის საქართველო, ჩვენი განცდის მნიშვნელოვანი არასოდეს გამხდარა. სწორედ ესაა მიზეზი, როდესაც „ჰელესა“ ვერთულობად და გონებაში სინდრომისგან გამოვიდან, რომ ჩვენ განვიტორობთ. შესაძლებელია დადგენი გამოვიტორობის სინდრომისგან“ არ განვიტორნეთ, შესაძლებელია დადგენი გამოვიტორნეთ, რომ მოხარული აღმოაჩინოთ. შესაძლებელია, საკუთარი იდენტობის ისეთივე დაუდევრობის გამოგვეცალის ხელიდან, როგორც ერთ დროს დაკარგული იქრის სანიმისისათვის.

შემთხვევითი არ გახლავთ ის ფაქტიც, რომ რომანის ქარგაში ძალიან ფრთხილად არგონავტების მითსაც ამოვიცნობთ. მაგრამ მიხო მოსულიშვილი გავრცელებულ სიუჟეტს არ გვიყვება. იგი ამ ანტიკური ისტორიის კიდევ ერთი ინტერეტატორი არ გახლავთ. მან არგონავტების მითი მხოლოდ ქართველებისთვის ყველაზე ცნობილი დამარცხების საილუსტრაციო გამოიყენა. ეს ავტორის შეხენებაა იმის შესახებ, რომ თუკი ასეთი ტენდენცია გაგრძელდა და ამ „დაუდევრობის სინდრომისგან“ არ განვიტორნეთ, შესაძლებელია დადგენი გამოვიტორნეთ, რომ მოხარული აღმოაჩინოთ. შესაძლებელია დადგენი გამოვიტორნეთ, რომ მოხარული აღმოაჩინოთ. შესაძლებელია, საკუთარი იდენტობის ისეთივე დაუდევრობის გამოგვეცალის ხელიდან, როგორც ერთ დროს დაკარგული იქრის სანიმისისათვის.

მედიცინაში სხვა ტერმინიც არსებობს: „მოჩვენებითი კიდური“. ეს ის შემთხვევაა, როდესაც პაციენტის ამცუტირებული კიდურის ტკიფილები ანუხებს.

მე ვფიქრობ, რომ მოხარული შესაძლებელი სუბიექტის ტკიფილების შესაძლებელი საუნჯებარი იდენტობის ისეთივე დაუდევრობით გამოგვეცალის ხელიდან, როგორც ერთ დროს დაკარგული იქრის სანიმისისათვის.

